

Skub !!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 3 • AUGUST 2016

TEMA: Latinamerika side 3-13
*Læs også om den Demokratiske Folkerepublik Laos (side 14)
og tag med til partikongres i Finland (side 21)*



Indholdsfortegnelse

Bror Obama	side 3
Cuba i en rundkørsel og Latinamerika ved en korsvej	side 5
Statskup i Brasilien	side 10
Erklæring om solidaritet med det venezuelanske folk	side 12
Fredsaftale i Colombia	side 13
Krigen fortsætter i DDF Laos	side 14
Portugal – fra revolutionen i 1974 til i dag	side 18
Klassekamp på et pluralistisk og feministisk grundlag	side 21
Nordisk Kommunistisk Sommerlejr	side 25
Stop NATO	side 25
DKP	side 26
Navne	side 28
Bøger	side 29
Debat	side 30
Hvad sker der i Ukraine?	side 32

Kontingentsatser i DKP

Medlemmer med årsindtægt
under kr. 150.000: Kr. 200 pr. kvartal
over kr. 150.000: Kr. 450 pr. kvartal

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partibutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag	kl. 13-16	Luis Monteiro
Fredag	kl. 13-16	Per Feldballe Eriksen
Lørdag	kl. 11-14	Terkild Marker

Telefon: 33 91 66 44

Skub nr. 3 august 2016

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 20. oktober 2016

Bladfonden

April	
I alt	kr. 8.121,50
Maj	
I alt	kr. 1.300,00
Juni	
Bjarne Holger Rasmussen, Roskilde,	kr. 100,-
Anders Kristensen, København N,	kr. 100,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200,-
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr. 100,-
Helle Lindgaard, Højbjerg,	kr. 200,-
Ditlev Petersen, Termestrup,	kr. 150,-
Lilli Swing, Blokhus,	kr. 200,-
I alt	kr. 1.050,-

April kvartal i alt **kr. 10.471,50**

Juli	
Henning Jakobsen, København S,	kr. 100,-
Bjarne Holger Rasmussen, Roskilde,	kr. 100,-
Agnes Ruben, København N,	kr. 100,-
Birthe Hansen, Skovlunde,	kr. 100,-
Anders Kristensen, København N,	kr. 100,-
Anker Schjerning, Slagelse, Henrik 70 år,	kr. 300,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200,-
Niels Rosendal Jensen, Tikøb,	kr. 450,-
Jens Fransen, Slagelse,	kr. 150,-
Henning Jakobsen, København S,	
Henrik 70 år,	kr. 210,-
Erna & Per Eriksen, Søborg, Henrik 70 år,	kr. 300,-
Lilli Swing, Blokhus,	kr. 200,-
I alt	kr. 2.310,-

Bidrag til DKP's bladfond kan indsættes på giro 5 00 27 53 (reg.nr. 1551).

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub 

Forsidebilledet: NATO-aktion i Malmø. – Foto: Ian Janne Matt

Cuba: Fidel Castro revser Barack Obama

En uge efter Obamas historiske besøg i Cuba i marts 2016 revsede Fidel Castro den amerikanske præsident i bl.a. *Granma*. Her beskyldte han Obama for at forsøge at indsmigre sig hos det cubanske folk og glemme alt det, det kommunistiske styre havde bragt landet. »Vi har ikke brug for gaver fra imperiet. Vore handlinger vil være legale og fredelige, fordi vort engagement tilsigter fred og broderskab for alle mennesker, der lever på vor planet.«, sagde Castro bl.a.

Skub bringer her Castros artikel oversat af Luis Monteiro fra DKP's Internationale Udvalg.

Bror Obama

Af Fidel Castro Ruz

Spaniens konge bragte os conquistadores og herrer, og deres fodaftrek forblev på Cubas jord som fodaftrek indtil guldgraverne senere ankom til de cubanske flodbredder for at søge guld og aggressivt fortsætte en skamfuld form for udnyttelse, hvis spor kan ses på luftfotos rundt omkring i landet.

Turisme består i dag af besøg i vore fantastiske landskaber og smagning af vore særlige havdelikatesser altid i sammenhæng med den private kapital af udenlandske virksomheder, hvis fortjenester er måske mange billiarder dollars værd, men ellers ikke værdige at bruge tid på.

Når jeg alligevel nævner dette emne, vil jeg tilføje – for ungdommens skyld – at få befolkninger er klare over, hvor vigtige disse betingelser er i forhold til disse øjeblikke i vor historisk nutid. Jeg vil ikke sige, at tiden er forpasset, men jeg vil heller ikke undlade at nævne, at vi er ikke passende informeret – hverken De eller vi – om den viden og bevidsthed, som vi bør have for at konfrontere virkeligheden, der udfordrer os. Det første vi må tage stilling til er, at vores liv kun er en del af det historiske sekund, som vi må tage hensyn til, når vi løser vitale behov hos ethvert menneske. Et af de karakteristiske træk ved den betingelse er en tendens til at overvurdere dens rolle i kontrast til det ekstraordinære antal mennesker, der forfølger disse drømme.

Alligevel er intet menneske godt eller dårligt i sig selv. Ingen af os er formet til den rolle, vi må spille i et revolutionært

samfund, selv om cubanerne var privilegerede ved José Martí's eksempel. Jeg spørger endda mig selv, om han vidste, han skulle dø i Dos Rios, da han sagde: »For mig er det tid« og skød en solid strøm ild mod de spanske styrker. Han ønskede ikke at tage tilbage til de Forenede Stater, og ingen kunne overtale ham. Nogen har stjålet nogle sider ud af hans dagbog. Hvem er ansvarlig for dette forræderi? Utvivlsomt en konspirator uden

skrupler. Forskellene mellem ledere er velkendte, men aldrig manglende disciplin. »Den der forsøger at herske over Cuba vil kun farve støvet fra dets jord med blod, hvis ikke han dør i kampen«, sagde den heltemodige sorte leder António Maceo. Maximo Gómez er også kendt som den mest loyale og



diskrete militærchef i vort lands historie.

Set fra en anden synsvinkel: Hvem må ikke værdsætte den indignation som Bonifacio Byrne følte, da han på en sørejse tilbage til Cuba så et andet flag ved siden af sit end det cubanske og sagde: »Hvis det skal rives itu, skal det blive mit en dag... vore døde rejser sig med våben i hånd og vil forsvare det!« Jeg vil heller aldrig glemme Camilo Cienfuegos spydige ord den nat, hvor US-amerikanske bazooka'er og maskingeværer få meter væk var i hænderne på kontrarevolutionære på vej til det sted, hvor vi stod.

Obama blev født i august 1961, har han fortalt. Mere end et halvt århundrede er gået siden da. Lad os se, hvordan vores kendte gæst tænker i dag:

»Jeg er kommet her for at begrave den sidste rest af Den

Kolde Krig på det amerikanske kontinent. Jeg er kommet her for at række venskabet hånd frem til det cubanske folk» – hvorefter han fortsatte:

»Vi lever begge i en ny verden koloniseret af europæere« og videre: »Cuba er ligesom USA delvis bygget af slaver fra Afrika. Ligesom USA kan det cubanske folk relatere sin arv til både slaver og slaveejere.«

De lokale indbyggere eksisterer slet ikke i Obamas tanke. Han indrømmer heller ikke, at Revolutionen afskaffede race-diskriminationen, eller at pensioner og lønninger for alle cubanere blev indført per dekret, da hr. Barack Obama var 10 år gammel. Den hadefulde og racistiske, borgerlige skik at leje stærke mænd til at tvinge sorte borgere væk fra feriestederne blev afskaffet af den cubanske revolution – den historiske kamp mod apartheid, der frigjorde Angola og gjorde en ende på tilstedeværelsen af atomvåben på det afrikanske kontinent. Dette var formålet med vores solidaritet udover at hjælpe befolkningerne i Angola, Mozambique, Guiné Bissau m.fl. under Portugals fascistiske, koloniale styre.

I 1961, kun et år og tre måneder efter Revolutionens sejr, angreb en styrke af lejesoldater med svært artilleri og infanteri, støttet af flyvevåbenet, trænet og med støtte fra skibe og fly fra USA vort land ved et overraskelsesangreb. Intet kan retfærdiggøre dette perfide angreb, der kostede vort land hundredevis af både døde og sårede.

Vort lands militære erfaring og styrke er velkendt. I Afrika troede de også, det var nemt at besejre det revolutionære Cuba. Racistiske sydafrikanske brigaders invasion af det sydlige Angola var lige ved at nå hovedstaden Luanda. Der begyndte en kamp, som fortsatte de næste 15 år. Jeg ville ikke engang have nævnt dette, hvis jeg ikke følte en pligt til at imødegå Obamas tale i Habanas Alicia Alonso Teater. Jeg vil heller ikke nævne detaljer, blot understrege et heltemodigt kapitel i kampen for menneskehedens frigørelse, som fandt sted her. På en måde vil jeg sige, at jeg havde håbet, at Obamas opførsel havde været korrekt. Hans ydmyge baggrund og naturlige intelligens var evidente. Mandela blev fængslet for livstid og blev en kæmpe i kampen for menneskelig værdighed. Jeg læste en dag en bog om Mandelas liv, og – overraskelse! – forordet i bogen var skrevet af Barack Obama. Jeg læste bogen hurtigt. At kende mænd som ham gjorde livet værd at live.

Å propos episoden i Sydafrika må jeg fortælle om en anden erfaring. Jeg har tidligere været interesseret i at lære mere om, hvordan Sydafrika havde fået atomvåben. Jeg havde nøjagtig

information om, at det kun drejede sig om 10 eller 12 bomber. En respektabel kilde hertil var professor og forsker Piero Glejeses, som havde skrevet den interessante pjece »Conflicting Missions: Havana, Washinton, and Africa, 1959-1976«. Jeg vidste, at Glejeses var en respektabel kilde, og fortalte ham det; han svarede mig, at han ikke vidste mere om sagen, og at han havde udarbejdet sine svar til kammerat Jorge Risquet, den cubanske ambassadør i Angola, en god ven af Glejeses. Jeg fandt frem til Risquet; blandt mange andre opgaver, han var i færd med, var han også på et kursus, der varede i flere uger. Denne opgave havde relation til et besøg i vort land, som Glejeses foretog; jeg havde advaret ham om, at Risquet fortsat arbejdede hårdt og hans helbred var i fare. Få dage efter skete det, jeg havde frygtet. Risquets helbred svigtede, og han døde. Men jeg havde allerede fået information om, at det racistiske Sydafrika havde fået våben og assistance fra Reagan og Israel.

Jeg ved ikke, hvad Obama ville have sagt i dag til den historie. Jeg ved ikke, hvad han vidste eller ikke vidste, dog er det meget usandsynligt, at han intet vidste. Mit ydmyge forslag er, at han tænker over det og ikke forsøger at udarbejde teorier om Cubas politik.

Dette er et vigtig emne:

Obama holdt en tale, hvori han brugte søde ord: *»Det er på tide nu at glemme fortiden og lade den blive fortid, lad os kigge på fremtiden sammen, en fremtid af håb. Det vil ikke være let, der vil komme udfordringer, og vi må give os tid; men min tilstedeværelse her giver mig mere håb med hensyn til, hvad vi kan udarbejde sammen som venner, familie, naboer.«*

Jeg tror, vi alle risikerer et hjerteanfald, når vi hører disse ord af præsidenten for De Forenede Stater. Ovenpå en hård blokade der har varet mere end 60 år, og hvad med dem, der døde under lejesoldaternes angreb på Cubas skibe og havne, et civil fly fuldt af passagerer, der blev sprængt i luften, lejesoldationvasioner, diverse volds- og undertrykkelsesaktioner?

Ingen skal gøre sig illusioner om, at dette ærværdige og uselviske lands folk vil fornægte sit heltemod, sine rettigheder eller det åndelige helbred, det har vundet med udviklingen af uddannelse, videnskab og kultur.

Jeg vil også advare om, at vi er i stand til selv at producere vores egne fødevarer og materielle rigdomme som vi har brug for ved hårdt arbejde og intelligens fra vort folk. Vi har ikke brug for gaver fra imperiet. Vore handlinger vil være legale og fredelige, fordi vores engagement tilsigter fred og broderskab mellem alle mennesker, der lever på vor planet.

Cuba i en rundkørsel og Latinamerika ved en korsvej

Det ser ikke ud til, at Cubas Kommunistiske Parti betragter øget ulighed som nogen dramatisk trussel i sig selv. Snarere som en løftestang, et incitament til at nå nøglemålet om mere produktion og værdiskabelse.

Af Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening

Cubas Kommunistiske Parti holdt kongres i april. Billedligt talt kunne man sige, at Cuba står i en rundkørsel, hvor der er en række veje at vælge imellem for at nå frem mod det erklærede mål om at skabe en produktiv, blomstrende og bæredygtig socialisme.

Kongressen vedtog tre centrale dokumenter:

- et om »karakteren af Cubas socialisme«;
- et om de politiske og økonomiske mål frem mod 2030;
- og et med en status på den igangværende »opdatering af den økonomiske model«.

De to første resolutioner er nu sendt ud til debat i hele befolkningen, som skal være med til at bestemme, hvilken af rundkørselens frakørsler Cuba skal vælge. Der bliver god tid til den folkelige debat. Når tilbagemeldinger fra debatten er modtaget, vil partiets centralkomité i løbet af 2017 vedtage resolutionerne i deres endelige form. Den folkelige debat er både for at give befolkningen kendskab og ejerskab til beslutningerne, og for at cubanerne helt konkret kan få indflydelse på, hvordan den cubanske socialisme skal indrettes – både på kort og langt sigt.

Hvis noget går igen i dokumenterne fra kongressen, er det fokuseringen på en »demokratisk socialisme«.

Hvilken socialisme?

Hvad er ud over demokratiet nogle af de vigtigste pointer i dokumenterne og den igangværende debat? Hvad kommer til at kendetegne socialismen i Cuba?

Staten vil fastholde ejerskabet til de fleste og de strategiske produktionsmidler. Men vil åbne for en række andre ejerformer: kooperativ, privat, blandet statslig-privat, blandet statslig-udenlandsk og rent udenlandsk ejerskab.

Men, understreges det i resolutionen, alle disse ejere af produktionsmidler skal virke i en planøkonomi og på et marked, der reguleres af staten. Beslutningen er, at alle disse ejere skal bringes til at bidrage til socialismen i Cuba!

I dag er 27 procent af arbejdsstyrken i Cuba beskæftiget i den ikke-statslige sektor. Det er planen, at andelen skal vokse til omkring en tredjedel.

De to resolutioner, som er sendt ud til debat i hele landet, fylder 32 tætskrevne sider med myriader af teser, vurderinger og prioriteringer.

Et tema, der gennemsyrrer dokumenterne, er vejen til at skabe



Cubas socialistiske revolution er ude i et stormvejr. Som man siger, så er den røde fane smukkeste i modvind. Det kan man måske også sige om kongepalmen i Cuba. – Foto: Kirsten Folke Harrits

produktion: Mere produktion, bæredygtig produktion, produktion af varer, der kan erstatte import, produktion af varer, der kan eksporteres og indtjene valuta.

Og her åbnes der for at bruge nye ledelsesmetoder.

Som nævnt fastholdes »folkets kollektive ejendomsret til produktionsmidlerne« som det grundlæggende. Men der er planer om at overlade drift og ledelse af statsejede virksomheder til private. Det kan være tidsbegrænsede kontrakter med cubanske eller udenlandske ledelsesteams.

Det er et brud med, hvordan det hidtil har fungeret.

En anden nyskabelse bliver decentralisering.

Ministerierne i Havanna skal lægge de overordnede planer og styre den nationale økonomi og udenrigshandelen. Men provinser, kommuner og virksomheder skal have større handelfrihed og overlades ansvaret for beslutninger om investeringer, produktudvikling, teknologi, markedsføring og ansættelser og personaleledelse.

Kongres-resolutionen fastslår, at Cuba står med en »utilstrækkelig udvikling af produktivkræfterne« (tese 92), og at der er »behov for at anerkende, at markedet i sit samspil med

planlægning udgør den centrale ledelse af økonomien» (tese 94).

Forholdet til USA

Mens økonomisk og produktiv udvikling spiller en central rolle i resolutionerne, så er fokus langt mindre på forholdet til USA – »den store nabo i nord«, som det formuleres.

Resolutionen slår fast, at USA har ændret politik over for Cuba, men USA's mål om at skabe et regimeskifte i landet er det samme. Derfor ruster Cuba sig til, at USA's undergravende arbejde vil fortsætte og intensiveres.

Mens USA's metode tidligere var at sulte Cuba til underkastelse via blokaden og forsøg på at isolere Cuba diplomatisk og økonomisk, så er taktikken i dag en anden.

Blokaden er dog stadig stort set uforandret. På enkelte områder er der sket lettelser, mens blokaden på andre områder faktisk håndhæves mere aggressivt. Der sker en meget bevidst justering af blokaden, så USA kan styrke den private sektor i Cuba og fortsat undgå at nære Cubas statslige sektor med handel, investeringer og samarbejde.

USA's nye taktik er og bliver uden tvivl en voldsom ideologisk udfordring for socialismen i Cuba.

Allerede i dag vokser uligheden i Cuba, og virkeligheden er, at private erhvervsdrivende og ansatte i den private og kooperative sektor tjener langt højere løn end det store flertal, der er ansat af staten.

Hvis denne udvikling fortsætter uændret og dermed materielt dokumenterer at »privat og individuelt« er lig med rigdom mens »statsligt og kollektivt« er lig med smalhals, så vil den folkelige støtte til socialisme i Cuba blive mindre.

Ifølge den cubanske økonomiprofessor Jose Luis Rodriguez modtager Cuba p.t. 1,8 milliarder dollars i pengeoverførsler om året fra udlandet... for en meget stor del kommer pengene fra USA. Cirka halvdelen – altså 900 millioner dollars – er investeringer i den private sektor i Cuba, som USA ønsker at forgylde.

På den baggrund understreger resolutionerne fra det kommunistiske partis kongres nødvendigheden af at omfordele. Den rigdom, landet råder over, og den værdi, som skabes, skal »fordeles retfærdigt«.

Og hvad er retfærdigt ifølge cubansk, socialistisk målestok?

Retfærdig fordeling er at holde sig til Karl Marx, som har fastslået, at i den socialistiske overgangsfase »yder alle efter evne og nyder efter indsats«. (Senere – under kommunisme – kan alle yde efter evne og nyde efter behov).

Resolutionen understreger, at der skal være et socialt sikkerhedsnet under alle, der ikke kan yde.

Mens flertallet af statsansatte i Cuba i dag tjener mellem 500 og 1000 pesos om måneden, så er der tusinder af kooperative bønder og private erhvervsdrivende, som tjener både fem og ti gange så meget.

Det ser ikke ud til, at det kommunistiske parti betragter denne ulighed som nogen dramatisk trussel i sig selv. Snarere som en løftestang, et incitament til at nå nøglemålet om mere produktion, meget mere produktion og værdiskabelse, så der er noget mere at fordele.

Resolutionen er klar, når det handler om fordelingspolitikken. Ingen cubaner skal overlades til sin egen skæbne: Uddan-



Mens flertallet af statsansatte i Cuba i dag tjener mellem 500 og 1000 pesos om måneden, så er der tusinder af kooperative bønder og private erhvervsdrivende, som tjener både fem og ti gange så meget. – Foto: Kirsten Folke Harrits

nelse, sundhed, omsorg for børn, pensioner, kultur og sport, bolig og social sikkerhed vil blive sikret alle og være en central del af cubansk socialismes DNA.

2030-planen

Resolutionen om de politiske og økonomiske mål frem mod 2030 nævner 11 økonomiske sektorer som skal prioriteres de kommende 14 år.

- 1: Bygge- og anlægssektoren skal moderniseres og effektiviseres.
- 2: Brug af vedvarende energi skal fremmes og eftersøgning, udvinding samt raffinering af olie skal øges.
- 3: Telekommunikation-infrastruktur skal forbedres og cubanernes adgang skal udvides.
- 4: Varetransport, oplagring og handel skal udbygges.
- 5: Vandforsyningen i hele landet skal forbedres.
- 6: Der skal sættes på turismen som en vigtig kilde til indtjening af valuta.
- 7: Salg og eksport af serviceydelser, primært medicinske ydelser, skal øges.
- 8: Landbrugsproduktionen skal øges og fødevarerindustrien skal udbygges.



Cubas unge stiller nye krav til mulighederne for at forbruge. De kender ikke fortiden under diktaturet, og revolutionen skal være relevant for dem i nutiden. – Foto: Kirsten Folke Harrits

9: Der skal investeres i bioteknologi og medicinalindustrien.

10: Sukkerproduktionen skal genrejses for blandt andet at lave bioenergi.

11: Letindustrien skal genopbygges med det mål i første omgang at producere til hjemmemarkedet.

Det er en plan, som tager et realistisk udgangspunkt i, at Cuba er et lille land, som ikke skal satse på en meget høj grad af selvforsyning. Dertil er det et vilkår, at Cuba kun i begrænset omfang har adgang til lån og anden finansiering af investeringer.

Forfatterne understreger, at det handler om at satse på de sektorer, hvor Cuba har styrkepositioner. Derfor er satsningen på turisme helt logisk, og med Cubas mange tusinde læger og sygeplejersker og et højt udviklet sundhedsvæsen er det også logisk at satse på at tjene penge på »sundhedsturisme« og andre former for eksport af medicinske ydelser.

Fuld skrue på debatten

Samtidig med, at de to resolutioner er trykt i titusinder af eksemplarer og sælges for én peso (25 øre) til alle interesserede, sættes resolutionerne også til debat i radio og tv.

Den cubanske økonom Alfonso Regalado Granda har under

en tv-debat argumenteret for, at Cuba kan tjene milliarder på sundhedsturisme:

– Kun få i verden kan konkurrere med vores kvalitet, pris og rammer for at tilbyde denne service. Vi har mulighed for at skabe beskæftigelse for kvalificeret arbejdskraft i sundhedsvæsenet og i en tilknyttet industri, påpegede økonomien.

Alfonso Regalado Granda berettede, at Indien og Mexico i dag er de lande, der tjener flest penge på sundhedsturisme. Mange af kunderne kommer fra lande som USA og Canada.

Og allerede nu kommer næsten en million canadiere til Cuba hvert år som turister. Derfor ligger det ifølge Granda lige til højrebenet at markedsføre cubansk sundhedsturisme i et land som Canada.

Mens der sættes fuld skrue på debatten om fremtidens socialistiske Cuba, så slår det kommunistiske parti fast, at de økonomiske og politiske forandringer skal gennemføres i et roligt tempo: »Uden hastværk, men uden pauser«, som præsident Raúl Castro på et tidspunkt har formuleret det. Raúl Castro er også formand for Cubas Kommunistiske Parti.

Partiet slår også fast, at det aldrig vil udsætte den cubanske befolkning for »chokterapi« og ligesom i de kapitalistiske lande udsætte mennesker for stor usikkerhed for derved at få dem til at acceptere en ny økonomiske politik.

Det er partiets politiske konklusion og også partiets etiske standpunkt, at Cubas selvstændighed og den socialistiske økonomi kun kan forsvares, hvis befolkningen – partiet og folket – står forenet i den politiske og økonomiske kamp – og om nødvendigt den militære kamp.

Den internationale scene

De politiske og økonomiske forandringer i Cuba diskuteres i lyset af det nye forhold til USA, nye forbindelser med EU og ikke mindst situationen i Latinamerika.

»USA og dets allierede slås for at fastholde deres imperialistiske dominans både økonomisk, politisk, militært, teknologisk, kulturelt og inden for kommunikation«, hedder det i resolutionen fra kongressen. Men de cubanske kommunister påpeger, at der vokser nye magtcentre, »nye poler« frem i verden.

»Vi deltager aktivt for at fremme enhed og integration i »Vores Amerika«, særligt gennem ALBA og CELAC«, lyder det i resolutionen. ALBA er det regionale samarbejde, som Cuba og Venezuela stiftede i 2004, og som i dag omfatter 10 lande og 75 millioner mennesker. CELAC blev stiftet i 2012 på initiativ af Venezuelas daværende præsident Hugo Chávez, og CELAC samler alle 34 lande i Latinamerika og Caribien i en alliance for fred og udvikling. De to imperialistiske stormagter USA og Canada er ikke inviteret med i CELAC.

ALBA betyder enormt meget økonomisk og socialt for Cuba og de andre deltagende lande (Venezuela, Bolivia, Ecuador, Nicaragua og en række små caribiske østater). Det er inden for ALBA og det såkaldte Petro-Caribe, at landene har skabt fælles energisikkerhed. ALBA-samarbejdet er også rammen om udsendelse af cubanske læger, lærere og andre faggrupper til de øvrige lande. Sidste år rundede ALBA-projektet »Operacion Milagro« øjenoperation nummer fire millioner. Cuba og Ve-

nezuela har lovet seks millioner blinde og svagtseende mennesker i Latinamerika og Caribien en gratis øjenoperation.

Og ALBA er rammen om samarbejde og samhandel, der bygger på solidaritet og komplementaritet (hvor man bidrager med det, landet har meget af og til gengæld modtager noget af det, landet mangler) i stedet for nyliberal konkurrence, hvor den stærke vinder og alle andre taber.

CELAC har en anden karakter.

Den måske vigtigste beslutning, som hidtil er tagt i CELAC, er erklæringen om, at Latinamerika er en »fredszone«, hvor alle konflikter skal løses med fredelige midler. Det er en platform, hvorpå landene kan modsætte sig USA's tilbagevendende militære indgriben og rejse krav om, at USA lukker sine militærbase, der stadig findes i en håndfuld lande.

I de seneste 10-15 år har udviklingen i Latinamerika været kendetegnet af den såkaldte »venstre-bølge«. Folkelige bevægelser, partier og respekterede folkelige ledere har vundet den politiske magt og skabt en ny udvikling, der har løftet millioner ud af fattigdom, udryddet analfabetisme i land efter land, sikret vaccination, sundhedsydelser, mad, arbejde og boliger til den fattige del af befolkningen.

Cuba spiller en nøglerolle i denne udvikling. Cuba har kastet sine humane ressourcer ind, og Cuba har omvendt haft stor økonomisk og politisk nytte af ALBA-samarbejdet og CELAC-

alliancen.

Men med kup i Honduras, Paraguay og Brasilien og med højrefløjens valgsejre i Argentina og Venezuela er USA kommet mere i offensiven over for Latinamerika igen. Det imperialistiske USA kæmper med næb og klør for at genvinde politisk og økonomisk kontrol med den verdensdel, som USA i 150 år har betragtet og behandlet som »sin baggård«.

Chomsky om USA

Den kendte intellektuelle i USA, Noam Chomsky, har i et interview med avisen *La Jornada* i Mexico sagt, at USA's nye politik over for Cuba skyldes Washingtons behov for at komme i offensiven i Latinamerika.

Med dannelsen af CELAC, der ekskluderer USA og Canada, stod det klart, at udviklingen i regionen var løbet USA af hænde. Landene sagde »ja« til Cuba og »nej« til USA. Derfor – i hvert fald blandt andet derfor – valgte præsident Obama at lancere sin nye Cuba-politik, vurderer Chomsky.

Men klassekampen og den antiimperialistiske kamp raser i landene i Latinamerika, og selvom USA i dag står stærkere og mindre isoleret i regionen end for et par år siden, så er venstre-bølgen ikke lagt død og kampen for social fremgang, og i nogle lande for socialisme, lever.



Det er et af 11 prioriterede opgaver at øge landsbrugs- og fødevarerproduktionen markant frem mod 2030. Her fra en økologisk byhave i udkanten af Havanna. – Foto: Forfatteren



De gamle amerikaner-biler bliver i dag sat i flot stand, og turister elsker at køre i dem... og betale for det. – Foto: Kirsten Folke Harrits

Cuba går på to ben

I sin plan for at skabe en produktiv, blomstrende og bæredygtig socialisme går Cuba på to ben.

For det første på de 22 millioner ben, som – om man så må sige – de 11 millioner cubanere går på. Den politisk bevidste enhed i Cuba er det fundamentale i denne politiske proces. Uden den er socialisme og selvstændigheden tabt. Derfor er denne enhed »højrebenet« i de forandringer, der diskuteres og gennemføres i Cuba.

Denne enhed kan kun fastholdes med demokrati, åbenhed, debat, organisation, frivillig disciplin, solidaritet og national

stolthed.

Og den kan kun fastholdes, hvis det lykkes at tage skridt frem mod en produktiv socialisme, der kan tilfredsstille de forbrugsbehov, som befolkningen – ikke mindst den yngre del af befolkningen – har.

Det andet ben, som Cuba går på, er alliancen med andre lande, her primært landene i Latinamerika. Men ikke kun. Cuba har meget gode forbindelser med talrige lande, herunder store magter som Kina, Rusland, Vietnam og Sydafrika.

Og så har Cuba sit tredje ben, nemlig den internationale solidaritet, som blandt andet udspringer af José Martí's erklæring om, at »menneskeheden er vores fædreland« (*Patria es Humanidad*)..

José Martí blev Cubas nationalhelt under frihedskrigen mod den spanske kolonimagt. Martí's tænkning præger idéer og etik i Cuba, og revolutionen er gennemsyret af en internationalistisk holdning. Derfor drog cubanske revolutionære til Algeriet for at kæmpe mod den franske kolonimagt i 1960'erne og Che Guevara tog med en gruppe til Bolivia.

Derfor tog tusinder af cubanske soldater til Angola i 1970'erne for at kæmpe mod invasionsstyrker fra det racistiske styre i Sydafrika og USA's lejesoldater fra Zaire. Derfor er der i dag 50.000 cubanske læger, sygeplejersker, lærere og andre faggrupper udsendt til 70 lande.

Og derfor modtager Cuba omvendt aktiv solidaritet på talrige måder fra regeringer i mange lande og fra faglige og folkelige organisationer i næsten alle verdens lande – fra mennesker som deler håbet om en bedre verden og for manges vedkommende målet om socialisme.

Salgs- og propagandaartikler i anledning af 100-året for oktoberrevolutionen

Giv din mening til kende!

Partiet har besluttet at starte fejringen af Den store socialistiske Oktoberrevolution i 1917 allerede nu. Der er gang i forberedelserne af en Nørlund-konference, som skal finde sted i efteråret (Ib Nørlunds levetid faldt sammen med Oktoberrevolutionens), og der er gang i planlægningen af salgsartikler. Planen er, at det skal være de samme motiver, der understøtter de forskellige aktiviteter. Foreløbig er der planer om fremstilling af nye krus, trøjer og / eller muleposer (paraplyer har også været drøftet) og kalendere. Motivforslagene er foreløbig som vist her: et omrids af RSFSR's (Den russiske, socialistiske, føderative Sovjetrepublik) geografiske udstrækning ved revolutionen og en silhuet af Lenin. Det er ikke helt afklaret, hvad der skal på af tekst. Det kan også variere for de forskellige artikler. Der er tanker om blå som grundfarve – svarende til det russiske flag. Og for at skelne de nye krus fra de eksisterende. Når det så bliver Sovjetunionens tur i 2022, så kan vi finde den røde farve frem igen.

Du opfordres til allerede nu at tilkendegive din mening om planerne, herunder at bestille de forskellige artikler.



Birgit Unnerup

Statskup i Brasilien

I april 2016 har José Reinaldo Carvalho (JRC), ansvarlig for den Internationale Afdeling i Brasiliens Kommunistiske Parti (PCdoB), givet en række interviews i diverse medier tilknyttet venstreorienterede og revolutionære partier fra Latinamerika, Europa, Afrika og Asien. Vi bringer her en forkortet udgave af disse interviews, oversat af Luis Monteiro, DKP's Internationale Udvalg.

Sp.: Hvordan vurderer du demonstrationerne imod Dilma Rousseff og for demokratiet? Hvilke begrundelser giver ret til at tale om et kup ud fra begrebet konspiration?

JRC: Den brasilianske republiks grundlov, vedtaget af en grundlovgivende forsamling i 1988 lige efter at diktaturet var endt, taler om konspiration som en juridisk gyldig mekanisme til at afsætte en præsident. Udgangspunktet for det er, at præsidenten begår en ansvarspådragende, strafbar forbrydelse. Men de ansvarlige for konspirationen har ikke præsenteret beviser eller grunde for, at præsident Dilma Rousseff har begået en strafbar, ansvarspådragende forbrydelse. De anklager præsidenten for manglende udførelse af regeringens finanslovsforslag, fordi hun tog ekstraordinære og finansielle midler i brug – i en situation med monetær og økonomisk recession – med henblik på at sikre, at offentlige og sociale politikker blev gennemført, og for at finansiere den økonomiske udvikling. Derfor er begrundelserne for konspirationen af politisk karakter og har til hensigt at kuppe præsidenten fra magten via et juridisk argument.

Afsættelse fra landets højeste embede, når hun ikke har begået en strafbar forbrydelse, er derfor at betegne som et politisk statskup. Det er derfor vi afslører, at et sådant statskup er på vej, et kup bygget op i faser og under udførelse. Det er klart, at dette kup er forskelligt fra det i 1964, der var et militært kup. Nu er det et institutionelt og mediebasert kup, hvor sektorer inden for politiet og de nationale domstole er indblandet sammen med nyliberale og konservative, oppositionelle kræfter.

Massedemonstrationerne den 31. marts og den 18. marts var kæmpestore og viste, hvilken mobiliseringskapacitet de folkelige kræfter har sammen med den dybe demokratiske bevidsthed i det brasilianske folk.

Sp.: Hvad er baggrunden for den politiske krise?

JRC: Den aktuelle politiske krise har sin umiddelbare årsag i det faktum, at den nyliberale og konservative opposition – der repræsenterer højrepartierne, ledet af PSDB og støttet af de private og monopoliserende medier og med støtte fra politikorpset og domstolene – aldrig har accepteret det fjerde valgnederlag i træk ved præsidentvalget i oktober 2014. Oppositionen troede, at den kunne stoppe den igangværende progressive

proces, som blev igangsat med Lulas første valg i 2002. Derefter indledtes der en proces, der sikrede vigtige politiske og sociale forandringer i udbygningen

af den interna- José Reinaldo Carvalho. - Arkivfoto
tionale solida-

ritet og i opbygningen af et uafhængigt Latinamerika. Set fra et bredt perspektiv er den aktuelle politiske krise et udtryk for de strukturelle betingelser og de dybe konflikter, der er i det brasilianske samfund i konteksten af en kamp mellem to veje i landets historiske videreudvikling: Vejen, der kan bekræfte Brasilien som et demokratisk, uafhængig og socialbevidst nation, sat op mod en anden vej, som modsætningsfuldt leder henimod en fortsættelse af de herskende klassers privilegier, underudvikling og udemokratisk politisk magt.

Sp.: Alligevel er korruptionen et faktum?

JRC: Utvivlsomt. Korruption er én af det strukturelle systems mange fejl, en kronisk sygdom, og kampen mod den kræver politiske, administrative og juridiske tiltag. Det er nødvendigt at sige, at trods begåede fejl er det i Arbejderpartiets (PT, Lulas parti, *red.*) regeringstid, at overvågning, kontrol og modstand mod korruptionen har fungeret bedst og under komplet autonomi. Partierne bag det nuværende kup er de mest korrupte i landets politiske system, så deres bebudede kamp mod korruption er ikke troværdig. Deres udmeldinger her er selvfabrikeret til politiske formål.

Sp.: Er retsvæsenet hævet over enhver mistanke?

JRC: Nej, selvfølgelig ikke.

Sp.: Højrepartierne er ikke alene om at bekæmpe præsidenten. PMDB, regeringens allierede i regeringen, har lige forladt regeringen. Hvad er dens formål, og hvem stoler PT stadig på?

JRC: PMDB er ikke længere en progressiv kraft og har ikke været det i lang tid. Dets regeringsdeltagelse er et resultat af dets ambitioner om at opnå privilegier og være tæt på magten for derigennem at kunne udvikle egne politikker. Det er i øvrigt noget typisk for de brasilianske politiske partier, som endnu ikke er fast funderede i et politisk og ideologisk standpunkt. PMDB indeholder en stærk kerne af centrum-højre synspunkter, som overtrumfer partiets politik. For at undgå et kup er det nødvendigt at stole på folkets styrke på gaden og på de kæmpe-demonstrationer, som har fundet sted, organiseret af diverse sektorer af samfundet, f.eks. arbejderklassen, liberale erhverv, akademikere, kulturarbejdere og kunstnere, jurister og sports-



folk. I parlamentet skulle regeringen stole på støtten fra de mindre partier og fra uafhængige parlamentsmedlemmer, uanset deres partiers standpunkter.

Sp.: Hvis præsident Dilma overlever kuppet, hvordan bliver hun så i stand til at regere, indtil hendes mandat er ovre?

JRC: Hvis regeringen vinder kampen, vil den blive nødt til at promovere en ny politiske pagt, hvilket vil forudsætte folkets mobilisering og enhed blandt demokratiske og progressive kræfter, som vil sætte sig i spidsen for et akut program for at løse den økonomiske krise.

Sp.: Hvad er det muligt at forudse i tilfælde af, at præsidenten bliver væltet?

JRC: Hvis præsidenten bliver væltet, vil den kommende regering eventuelt blive ledet af den nuværende vicepræsident, Michel Temer, der også er formand for PMDB, og den politiske ustabilitet vil kunne forværres. Der vil blive en regering af nationalt forræderi med autoritære tendenser stik imod den grundlovsmæssige facade, som Michel Temer søger at opretholde; en antifolkelig regering, i lommen på den nationale og internationale monopolistiske finanskapital. Der vil åbne sig en åben kamp, en energisk modstand fra PT, PCdoB og andre progressive partier og sociale bevægelser imod disse kupmage-re i regeringen. Under alle omstændigheder vil Brasilien opleve stormfulde tider, der vil kræve rational tænkning, åbenhed, fremadrettet indsigt og inspiration i venstrepartiernes modstand og kamp.

Sp.: Hvorfor har PT, der vandt 4 præsidentvalg i træk, aldrig kunnet opnå et komfortabelt flertal i de to kamre?

JRC: Dette er et udtryk for styrkeforholdet mellem klasserne, der endnu ikke er favorabelt for de progressive kræfter. Det er et udtryk for den enorme politiske magt, som de herskende klasser besidder. Vi skal huske, at Brasilien er en føderal repu-

blik, og den oligarkiske magt er endnu for stærk i de stater, der udgør føderationen. Det er også nødvendigt at understrege, at den økonomiske magt udøver stærk indflydelse på valgkampagner. Disse er finansieret af den private kapital, hvilket er en årsag til korruption.

Sp.: Er en reform af det politiske system mulig?

JRC: Det er absolut nødvendigt at reformere det politiske system. Men styrkerne og holdningerne til det er endnu ikke samlede og tilstede. Alligevel er det klart, at det nuværende politiske system har svigtet og ikke tjener de progressive kræfters demokratiske, sociale kamp. At reformere det politiske system er en af de mest krævende og nødvendige opgaver med henblik på at opnå en bredere og dybere demokratisering i Brasilien.

Sp.: Hvordan stiller Brasiliens Kommunistiske Parti (PCdoB) sig i forhold til krisen og den videre aktion?

JRC: PCdoB støtter sammen med PT, andre progressive kræfter og sociale bevægelser fortsat præsident Dilmars regering, tager afstand fra kuppet, glæder sig over de mange folkelige demonstrationer til forsvar for demokratiet og er dybt involveret i politiske aktiviteter i de lovgivende forsamlinger for at undgå kuppet. PCdoB vurderer, at den politiske kamp undervejs har strategisk betydning og vil indgå med stor udslagskraft i arbejderklassens og folkets kamp, såvel i Brasilien som i hele Latinamerika, for national og social uafhængighed. Dette er ikke alene PCdoB's standpunkt men også det, jeg vil kalde de ansvarlige venstrekræfters standpunkt.

Oversætterens note:

Efter offentliggørelsen af dette interview har det brasilianske Senat i maj måned suspenderet præsident Dilma Rousseff i et halvt år for at føre en rigsretssag mod hende.

Partibetegnelser i interviewet:

Partier, stiftelsesår	Politisk orientering	Mandater i Deputeretkammeret (ud af 513)	Mandater i Senatet (ud af 81)
PCdoB, Brasiliens Kommunistiske Parti, stiftet 1962	(Marxistisk-leninistisk), udbryder fra PCB, stiftet i 1922	10	1
PT, Arbejderpartiet, stiftet 1980	(Marxistisk-trotskyistisk), dannet som samling af diverse centrum-venstre partier	57	11
PMDB, Brasiliens Demokratisk Parti, stiftet 1965	Centrumdemokrater og sociale liberale.	68	18
PSDB, Brasiliens Socialdemokratisk Parti, stiftet 1988	Socialdemokrater, liberale, kristendemokrater og demokratiske socialister	51	11

Erklæring om solidaritet med det venezuelanske folk

Danmarks Kommunistiske Parti har sammen med et stort antal andre kommunistiske partier fra hele verden underskrevet nedenstående internationale erklæring i anledning af verdensdagen for solidaritet med Venezuela den 19. april

Verdens kommunistiske, revolutionære og arbejderpartier udtrykker deres stærke støtte og faste solidaritet med det venezuelanske folk, den retmæssige præsident Nicolas Maduro Moros regering, Venezuelas kommunistiske Parti og Komiteen for international solidaritet (COSI), medlem af Verdensfredsrådets forretningsudvalg, ofre for US-imperialismens afskyelige og nye eskalering, som reelt er et forspil til en krigserklæring.

Præsidenten for de Forenede Stater Barack Hussein Obama forlængede den 3. marts 2016 et dekret, som strækker og udvider mulighederne for aktioner fra den dominerende aggressive stat mod folkenes suverænitet og selvbestemmelse, og som er vendt mod den sociale og politiske proces i Venezuela. Dekretet erklærer en »national nødvendighed« vendt mod en angivelig »usædvanlig og ekstraordinær trussel mod national sikkerhed og USA's udenrigspolitik«.

Denne beslutning er udtryk for en provokatorisk handling, som overtræder folkeretten og menneskerettighederne. Den truer freden i den bolivarianske republik Venezuela og i hele den latinamerikanske og caribiske region.

Vi slår fast, at sådanne handlinger har som mål at destabilisere den folkelige udvikling især i Venezuela og er vendt mod de forandringsprocesser, der påvirker hele den latinamerikanske og caribiske region, og at de forsøger at rekonstruere det imperialistiske overherredømme og USA's geostrategiske kontrol.

Det venezuelanske borgerskabs nye internationale fremstød, som er understøttet af imperialismen og dets allierede blandt det internationale ekstreme højre, har tre dage efter Obamas aktioner ført til, at en spansk og 26 latinamerikanske tidligere præsidenter er dukket op med et perverst krav om at anvende Organisationen af Amerikanske Staters (OAS) regler til at straffe vor nation, uden at der er sket en overtrædelse af den forfatningsmæssige orden.

Mens vores folk længes efter at bygge en selvstændig og uafhængig udviklingsvej, social retfærdighed og fred, arbejder imperialismen derimod for og iværksætter statskup, blodige militære besættelser, og den er den største overtræder af menneskerettighederne.

I 2015 understøttede Venezuela sammen med regionens folk erklæringen om hele Latinamerika og Caribien som »Fredszone« med en afvisning af brug af atomvåben og med krav om tilbagetrækning af USA's militærbaser.

Lige nu har de Forenede Stater placeret 74 militærbaser rundt om i Latinamerika og Caribien, og deres masseødelæggelsesvåben er rettet mod vore folks udvikling af suverænitet og

selvbestemmelse.

Tretten af disse omringer Venezuela. Milliarder af dollars, som kommer fra narkotikatrafikken og US-midler, bruges til at finansiere organisationer som de Amerikanske Staters Organisation for International Udvikling (USAID) og den Nationale Fond for Demokrati (NED) som støtter og organiserer neofascistiske grupper, destabiliserer demokratiske og folkelige regeringer som den Bolivarianske Republik Venezuelas retmæssige regering.

Frihedshelten Simon Bolivar advarede allerede d. 5. august 1829, da han i et brev til den britiske majestæts ambassadør i De Forenede Stater Patrick Campbell skrev: »De Forenede Stater synes bestemt af forsynet til at forpøse Amerika med elendighed i frihedens navn«.

Mens Obama-administrationen og dens NATO-allierede støtter deregulering af ansættelsesforhold, massive afskedigelser og underminering af fundamentale rettigheder, som fører dets borgere til kanten af ulykke og død, som svar på verdenskapitalismens krise, har vi i Venezuela opnået at opfylde kravene om sociale og økonomiske rettigheder for arbejderklassen og det historisk set ekskluderede flertal af befolkningen.

Baseret på disse vurderinger er de underskrevne kommunistiske partier, arbejderpartier, revolutionære partier, sociale bevægelser og personer enige om:

- **At udtrykke vores fulde og aktive solidaritet med det venezuelanske folk, den retmæssige præsident Nicolas Maduro Moros' regering, Venezuelas kommunistiske Parti og Komiteen for International Solidaritet (COSI) medlem af Verdensfredsrådet (WPC), ofre for en ny og farligere aggression fra De Forenede Staters regering;**
- **at forlange annullering af den nye infame og indblandende erklæring underskrevet af præsident Barack Hussin Obama rettet mod Den Bolivarianske Republik Venezuela;**
- **at deltage, som vi gjorde sidste år, i den fælles opfordring og erklære den 19. April som »Verdensdag for solidaritet med Venezuelas folk«;**
- **at samle sociale bevægelser og organisationer, som samler og repræsenterer arbejderklassen og det arbejdende folk, så de viser deres kontante solidaritet med Venezuela ved de aktiviteter der indgår i fejringen af den internationale arbejderdag 1. maj;**
- **at i alle parlamenter i verden støtte forslag og aktioner, hvis mål det er kraftigt at afvise al indblanding vendt mod Venezuela og dets lovlige ret til selvbestemmelse og suverænitet;**
- **at fordømme og afvise den fælles terroristaktion som en gruppe bestående af en spansk og 26 latinamerikanske højreorienterede tidligere præsidenter står for ved at anmode Organisationen af Amerikanske Stater (OAS) om på utilladelig måde at anvende det Inter-Amerikanske Charter mod det venezuelanske folks vilje.**

Oversat af Bjarne Rasmussen

Fredsftale i Colombia

Af Luis Monteiro, DKP's Internationale Udvalg

brud for venstrefløjen forventes i fremtiden.

Baggrund

Colombia er siden 1964 – hvor guerillabevægelsen FARC (De Bevæbnede Militære Styrker i Colombia) blev dannet – blevet internationalt mere og mere isoleret på grund af styrets voldsomme undertrykkelse og forfølgelse af alle, der kæmper mod det etablerede kapitalistiske/neoliberalistiske system. Landet er præget af omfattende korrupktion og social ulighed og fattigdom, hvor de multinationale selskaber har frie tøjler til at udnytte landets naturrigdomme, især indenfor minedrift og energi/olie. I samme periode er 250.000 dræbte og forsvundne, og 5 mio. mennesker er internt fordrevne.

Landets politiske system er et borgerligt demokrati med et parlament og en præsident (Santos), som er blevet tvunget til forhandlingsbordet om fred med guerillabevægelsen FARC. Forhandlingerne foregik i Havanna, Cuba, under ledelse af den cubanske regering.

Alle i Colombia har i de senere seks år sat deres lid til, at der opnåedes en fredsftale, som er grundlaget for en videreudvikling af demokratiet og massernes deltagelse i det politiske/sociale/økonomiske liv henimod økonomiske landvindinger.

De vigtigste grunde til fredsforhandlingerne i perioden 2010-2016 kan sammenfattes således:

- Stop for vold/ulighed/undertrykkelse/fattigdom er blevet folkekrav
- Statsapparatet finansierer 1,5 mio. ansatte i forsvaret/militæret/politiet
- FARC er nu minimeret til 6-7.000 mand
- Den internationale isolation/pression overfor landet.

Præsident Santos parti, det neoliberale CSD (udbryderparti fra højrenationalisterne, som tidligere præsident Uribe stod for), har vundet de senere valg men i en del landområder står venstrefløjen og de sociale bevægelser stærkt; det store gennem-

Fredsftalen opnået

Fredsftalen i Havanna bestod af følgende vigtige emner:

- En ny landsbrugsreform, der fordeler jorden blandt landproletariatet. Lige adgang til jord og vand, respekt for miljøet og bøndernes rettigheder.
- Afskaffelse af hunger, ulighed og fattigdom og sikring af retfærdighed mellem by og land. Ny tilgang til narkoproduktion og -handel.
- Reform af det politiske system, der fremmer den politiske deltagelse for alle samfundsgrupper i et multietnisk/multikulturelt demokrati. FARC skal også integreres. Respekt for bøndernes og indianernes rettigheder. Kvindeligestilling.
- Afvæbning af alle paramilitære grupper. Retsligt efterspil via særlige tribunaler. Frister for aflevering af alle våben.
- Amnesti til alle politiske fanger og deres indslusning i det politiske liv.
- Øget forskning, uddannelse og forbedring af den videnskabelige udvikling og teknologi.
- En folkeafstemning om den endelige fredsftale.

Forhandlingsparterne, der begyndte i 2010, var ultimo 2015 blevet enige om, at der kunne opnås en endelige rammeftale til marts 2016. Men forhandlingerne trak ud, hovedsageligt fordi det vanskelige spørgsmål om afvæbning af alle paramilitære og guerillagrupper og aflevering af våbnene også trak ud. Men aftalen lykkedes og blev først underskrevet i Havanna under FN's overvågning den 23. juni 2016. I den officielle ceremoni deltog repræsentanterne for forhandlingsparterne, FN's generalsekretær Ban Ki-moon, Cubas præsident Raul Castro og en lang række præsidenter og regeringschefer fra det latinamerikanske kontinent.

Fredsftalen skal nu til folkeafstemning i hele Colombia.

De "paramilitære" (dvs. privat politi) har i årevis terroriseret befolkningen i Colombia, men skal nu afvæbnes. – Foto: FARC



Krigen fortsætter i DDF Laos

Et lille land i skyggen af store naboer – det er Laos midt i Bagindien. Man hørte og læste om krigshandlinger i landet under Vietnam-krigen, men sjældent på avisernes forsider. Den Demokratiske Folkerepublik Laos hedder landet i dag. Skub's medarbejder har besøgt det.

Af Mik Thetmark

Noget af det første man lægger mærke til efter at have krydset Mekong-floden fra Thailand til Laos, er det pludselige fravær af tiggere, skarpe sociale modsætninger, morderisk trafik og vestlige forretnings- og fast-food kæder. Noget andet er de røde partiflag med hammer og segl, der side om side med det laotiske nationalflag hænger fra mange både private og offentlige bygninger og sågar foran buddhistiske templer og klostre.

Sidstnævnte, som er en stor politisk og økonomisk magtfaktor i Thailand, findes også overalt i Laos, men deres tidligere så store dominans er forlængst afskaffet. For at blive munk kræver staten, at man først gennemgår et marxistisk grundkursus, og templerne er naturligvis underlagt statsligt opsyn.



Lidt historie

Den Demokratiske Folkerepublik Laos har siden 1975 været styret af Laos Folkerevolutionære Parti, der ligesom DKP er medlem af Det Internationale Møde for Kommunistiske og Arbejderpartier (*her i bladet kaldet de Kommunistiske Verdensmøder*. – Red.). Partiet er født i det tidligere Indokinas Kommunistiske Parti (IKP), der i 1930 blev grundlagt af Ho Chi Minh og andre primært vietnamesiske kommunister på et tidspunkt, hvor Laos, Cambodja og Vietnam var franske kolonier.

De to første laoter meldte sig ind i IKP i 1935, og efterhånden voksede den kommunistiske bevægelse i landet og blev en hovedfaktor i kampen mod både de franske og japanske imperialister. Siden udviklede den laotiske gren sig til et selvstændigt parti, fra 1955 organiseret i Laos Folkeparti og det militært opbyggede Pathet Lao. Partiet skiftede senere navn til Laos Folkerevolutionære Parti.

I 1953 blev Laos uafhængigt af den franske kolonimagt. I de følgende år deltog Pathet Lao under ledelse af Kaysone Phomvihane i forskellige taktiske, mere eller mindre skrøbelige koalitioner og alliancer, der gentagne gange endte i opløsning og strid. Disse modsætninger optrappedes fra midten af

50'erne til løbende, væbnede konflikter mellem på den ene side kommunisterne og nationalt sindede allierede og på den anden monarkister og borgerlige pro-franske og pro-amerikanske kræfter. I 1961 begyndte CIA bevæbningen af en »hemmelig« kontrarevolutionær hær i Laos og startede anlæggelsen af lige så »hemmelige« militære flyvepladser. To år senere indleder USA de første massive luftbombardementer i, hvad der skal blive en ni år lang og aldrig erklæret brutal krig mod Laos.

Krigens efterladenskaber

I perioden 1964 til 1973 nedkaster amerikanerne 650 mill. tons bomber over det lille sydøstasiatiske land, der hermed bliver det mest bombede land i verdenshistorien. Der nedkastes i perioden flere bomber over Laos end under de to verdenskrige tilsammen. Et bombetogt hvert 8. minut, 24-7, i ni år, der koster 10.000'er livet og tvinger store dele af befolkningen til at leve

i bjerghuler og som internt fordrevne. Landet sønderbombes systematisk, og i det nordlige Laos bliver alle byer på nær de to, hvor amerikanerne har baser, jævnet med jorden.

I dag er der fortsat 80 millioner ueksploderede klyngebomber (anti-personel bomber med en 20 meters dødelig radius) spredt ud over landet. Hertil skal lægges store mængder andet udetoneret

amerikansk materiel, såsom mortargranater og 2, 3 og 500 pounds bomber. Laoterne betegner alt dette sprængbare materiel som UXO – UneXploded Ordnance. Der dræbes eller kvæstes i gennemsnit en person dagligt året rundt af disse amerikanske efterladenskaber, og en fjerdedel af alle laotiske landsbyer menes at være »kontamineret« af bomber og miner. I de værst ramte provinser tilplantes derfor kun halvdelen af den dyrkbare og tidligere opdyrkede jord, da der er stor og velbegrundet frygt for at arbejde på ikke-ryddet jord. Både den laotiske regering og internationale organisationer angiver dette som hovedårsagen til den stadig udbredte fattigdom i landdistrikterne i en række provinser. I det nuværende tempo, og med de få bomberydningshold der opererer, anslås det at ville tage 150 år før alle UXO er fjernet fra landet. »Krigen er ikke ovre for os!« var en bemærkning, jeg flere gange hørte omkring Lerkrukkesletten i den hårdt ramte, nordøstlige Xeng khuang provins. Over 20.000 civile er siden krigens formelle afslutning blevet dræbt af UXO.

Netop på den enorme Lerkrukkeslette får man et chokerende indtryk af den amerikanske krigsførelse i Laos. Her blev der nedkastet flere bomber end noget andet sted i Sydøstasien, og området er stadig spækket med større og mindre bombekrater.



Bombekrater, Lerkrukkesletten.

Skilte minder den besøgende om, at man kun skal bevæge sig indenfor de nedlagte røde og hvide markører i stisystemet, da store dele af sletten kun er delvist ryddet for UXO eller kun rensat for synlige UXO – dvs. bomber der har ligget tilgængelige på overfladen. Det er påvist, at godt en tredjedel af alle amerikanske bomber forblev ueksploderede, efter at de havde ramt jorden.

Genopbygningen

Det var derfor under yderst vanskelige vilkår, at de laotiske kommunister skulle opbygge socialismen efter krigens afslutning og magtovertagelsen i 1975, der satte punktum for 650 års monarki. Udover et sønderbombet land med en smadret infrastruktur, en ødelagt økonomi og en traumatiseret, krigstræt befolkning måtte regeringen i mange år forsvare sig mod amerikansk finansierede og bevæbnede kontrarevolutionære grupper. Disse er i dag enten nedkæmpede eller på anden måde pacificerede og forsonede.



Guide og minerydder på Lerkrukkesletten.

Man søgte de første mange år at stabilisere den primært agrare økonomi ved at kollektivisere landbruget over en kam, en politik man senere har revideret, da den ikke virkede efter hensigten og i perioder gav varemangel og social utilfredshed. I dag er landet yderst selvforsynende med fødevarer, og som tilrejsende imponeres man af de bugnende markeder overalt i landets større og mindre byer. Alligevel lever dele af landbefolkningen den dag i dag i periferien af en egentlig pengeøkonomi og ernærer sig ved simpelt land-, svedje- og husdyrbrug.

Den industrielle base skulle næsten bygges op fra grunden efter krigen og beskæftiger stadig en mindre del af befolkningen, selvom den industrielle sektor og servicefagene er vokset betragteligt de sidste 30 år. Dette har naturligvis ændret den klassebaserede sammensætning af landet med en hurtigt voksende og stadig mere faglært og veluddannet arbejderklasse. Desuden er der i kølvandet på de markedsorienterede mekanismer fra 80'erne blevet skabt et nationalt borger- og småborgerskab i de private dele af økonomien.

Laos har i nu mange år haft en stabil økonomisk udvikling med opbygning af bl.a. en moderne mineindustri, en betydelig cementproduktion og store hydroelektriske dæmningsanlæg langs Mekong-floden. Dette har igen har ført til øget samhandel med de øvrige lande i regionen og skabt yderligere behov for at uddanne befolkningen.

Kursen fremover

På Laos Folkerevolutionære Partis 10. Kongres i Vientiane tidligere i år blev erfaringerne fra både den tidlige opbygning af det nye Laos og udviklingen siden indførelsen af Nye Økonomiske Mekanismer i 1986 analyseret. Over fem dage blev der taget bestik af den forgangne kongresperiode og lagt kurs for de næste fem år. 680 delegerede, repræsenterende 268.000



Fra det nordlige Laos.

partimedlemmer, deltog i valget af en ny centralkomité, hvor bl.a. den populære og mangeårige generalsekretær, Chommalay Sayasone, trak sig tilbage. Han og partiet kunne se tilbage på en kongresperiode med økonomisk vækst på 7,5% og fem år hvor antallet af fattige familier var faldet til 6,9% og middelindkomsten steget til \$1970.

I lighed med Kina og Vietnam implementerede laoterne i 80'erne en reformpolitik, der har til formål dels at fremskynde den økonomiske udvikling, dels at styrke og videreudvikle produktivkræfterne, en proces der er fortsat siden. Samtidig har man konsolideret partiets magtbase og ideologiske lederskab og sikret statens dominans og styring af økonomien med fortsat samfundseje af nøgleindustrier, infrastruktur osv.

Reformpolitikken har også medført øgede udenlandske investeringer, heraf en stor del fra især Kina, men også i høj grad fra

Vietnam og visse af de øvrige ASEAN lande.

Socialistiske naboer

Laos har historisk, og ikke mindst grundet våbenbroderskabet fra Indokina-krigens tid, haft et tæt, venskabeligt forhold til både Vietnam og Kina – før de europæiske kontrarevolutioner var der ligeledes tætte bånd mellem Laos, Sovjetunionen og de øvrige socialistiske stater i Europa.

Der foregår derfor et nært både politisk, militært og økonomisk samarbejde mellem de tre socialistiske broderlande. Dette giver sig bl.a. udtryk i udveksling af partikadrer, og ved at et antal laotiske kommunister uddannes på de centrale partiskoler i Hanoi og Beijing.

Økonomisk har dette samarbejde også stor betydning. I december sidste år blev det første spadestik taget til en ny

jernbane fra den kinesiske Yunan-provins tværs gennem det nordlige Laos og videre til det Sydkinesiske Hav. Projektet finansieres således, at Kina står for de 70% og Laos for de resterende 30% af udgifterne til de 427 km, der skal forbinde den kinesiske grænse med den laotiske hovedstad. Anlæggelsen af jernbanen vil have stor betydning for fremvæksten af en moderne infrastruktur



Napalm-bombeskrog ved Phonsavahn.

i Laos, og for Kina vil det betyde at varer og gods kan eksporteres via denne fremfor ad den lange vej til de østkinesiske kystbyer. Og sidst, men ikke mindst, vil det betyde 100.000 laotiske arbejdspladser i anlægsperioden.

Der er imidlertid også problemer forbundet med dette projekt, såsom kompensation for eksproprieret jord og genhusning samt det faktum, at store områder skal undersøges og ryddes for UXO. Det forventes at jernbanen vil stå færdig om fem år. Anlægsgelsen ses i Laos som et udtryk for landets forhold til Den Kinesiske Folkerepublik. Laos

betragter officielt kineserne som »gode naboer, gode venner, gode kammerater og gode partnere«.

Historisk set har forholdet til Vietnam været endnu tættere. Siden befrielseskrigene mod først de franske, de japanske og siden de amerikanske imperialister har vietnamesere og laoter været nært forbundne kampfæller og koordineret kæmpet side om side mod udenlandske aggressorer. Der er i dag store vietnamesiske befolkningsgrupper især langs Mekong-sletten, og vietnamesere kan frit etablere sig i Laos, hvor de idag er meget aktive i forskellige erhverv og som rådgivere. Laos har siden 80'erne formået at holde sig neutralt i de konflikter og uoverensstemmelser, der indimellem har været mellem Kina og Vietnam, og bevaret et balanceret forhold til begge nabostater.

Et lille folk med tro på fremtiden

I Vesten hører vi intet eller meget lidt til Den Demokratiske Folkerepublik Laos. Nogle har hørt om eller kan huske de voldsomme bombardementer af Lerkrukkesletten i 60'erne og 70'erne – andre mindes historier om »undertrykte« Hmong-minoritetsfolk. Sidstnævnte, en af landets største etniske grupper, som CIA med et vist held søgte at hverve til deres beskidte krig mod Laos, er i dag indbyrdes forsonede. En Hmong-guide i Phonsavanh fortalte mig, at hans egen familie under krigen havde været dødeligt splittet mellem Pathet Lao-tilhængere og de amerikansk trænede og bevæbnede lejesoldater. Mange af de sidstnævnte var endt i eksil og er først de senere år vendt tilbage for at blive forsonede og genforenede med deres slægtninge. Han tilføjede, at Hmong'er er rigeligt repræsenterede i både regeringen, partiets ledelse og de væbnede styrker. Udtalelsen var nemt at bekræfte, eftersom den 10. partikongres netop foregik i de dage med fyldig dækning i alle medier om de delegerede og valgte.

Befolkningen på godt 7 millioner i det meget bjergrige og ofte vanskeligt fremkommelige land er yderst sammensat og består for godt halvdelen af såkaldte minoriteter eller etniske grupper. Der hersker historisk en udbredt soli-

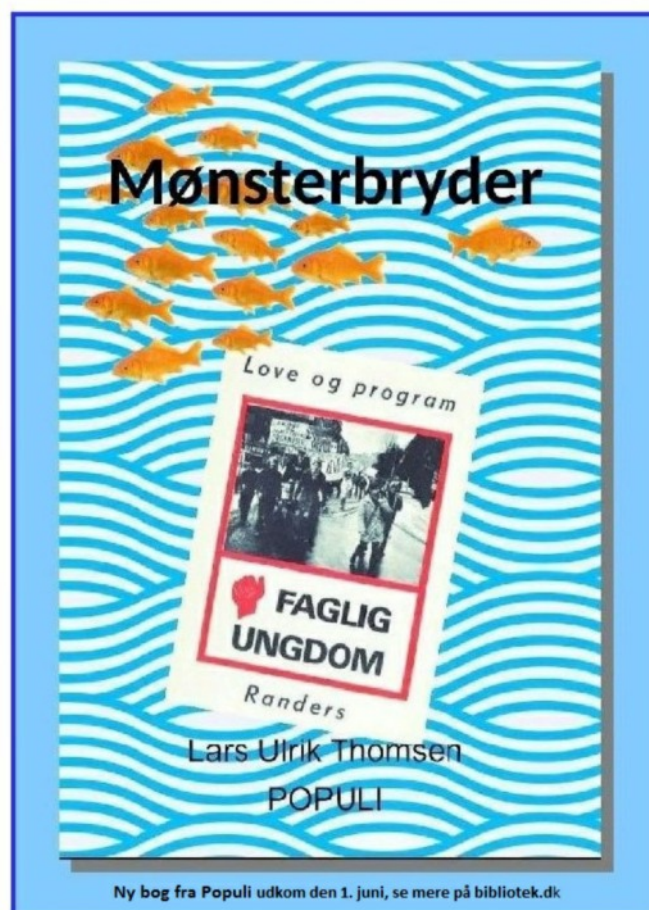


Forfatteren i selskab med 80-årig Pathet Lao-veteran.

daritet mellem de godt 50 laotiske befolkningsgrupper, der sammen har gennemgået en dramatisk og tit blodig historie i kampen mod imperialismen og monarkistiske og reaktionære kræfter.

Som gæst i Laos bliver man tit mindet om krigen og dens følger, men man mødes samtidig af en sej og gæstfri befolkning med god tid til venlighed og en stor tro på fremtiden.

Mellemoverskrifter indsat af redaktionen, illustrationer ved forfatteren (udtaget af videofilm)



Portugal – fra revolutionen i 1974 til i dag

Af Luis Monteiro, medlem af DKP's landsledelse og kontaktperson for Enhedslisten i Rudersdal

Portugal er på mange måder, ikke mindst fra et politisk synspunkt, et spændende land i Europa, som på mange områder er tættere på socialismen end mange andre borgerlige demokratier i Europa. Lad os kigge på den politiske, sociale og økonomiske udvikling i de sidste 40 år.

Revolutionen og den revolutionære udvikling

Den 25. april 1974 gennemførtes i Portugal en ublodig revolution – Nellikerevolutionen – på baggrund af bred social uro, omfattende strejker og stor utilfredshed med kolonikrigen, som bevirkede, at militæret – MFA, de bevæbnede Styrkers Bevægelse – gjorde et militærkup, der endte næsten 50 års fascistisk diktatur. Befolkningen støttede straks op om militæret, og alliancen mellem MFA og folket udgjorde med det samme revolutionens motor.

I de første 2 år – perioden 1974-76 – blev Portugal regeret af 6 provisoriske regeringer med deltagelse af militæret og politiske partier, incl. kommunisterne. Disse 2 år udgjorde en revolutionær tid med klassekamp og uro stort set hver dag og mange og store, folkelige demonstrationer for en revolutionær udvikling. I denne periode skete der en ødelæggelse af de store monopolkapitalistiske grupper via nationaliseringer af vigtige sektorer af det portugisiske arbejdsmarked, mindstelønnen blev sat kraftigt i vejret, afkoloniseringsprocessen tog sin begyndelse, og de afrikanske kolonier Angola, Mozambique, Cabo Verde og Guiné Bissau blev uafhængige lande.

Diverse modkup 1974-75

Højrefløjen og de konservative dele af militæret gjorde 2 forsøg på statskup, i september 1974 og i marts 1975, men alliancen mellem MFA og folket afslørede forsøgene, og de ansvarlige blev straffet.

25. april 1975 – et år efter revolutionen – afholdtes det første frie valg i 48 år, valg til en grundlovgivende forsamling, der skulle udarbejde en demokratisk og progressiv grundlov, som blev vedtaget et år senere med valget til en lovgivende forsamling (parlamentet) den 25. april 1976. Valget i 1975 gav flertal til PS og PCP.

I november 1975 var der sket en forværring af uenighederne omkring klasseinteresserne i militærgruppen, MFA og Revolutionsrådet på baggrund af venstreekstremistiske dele i militæret, som ikke syntes, at revolutionen gik stærkt nok. Og det benyttede kontrarevolutionen sig af til at skærpe den politiske, sociale og økonomiske orden og forhindre – under diverse former – den gode demokratiske udvikling i retning af fælles ejendomsretsideologi og stigende indflydelse til arbejderklassen og fagbevægelsen samt udvikle en frygt for, at arbejderklassen erobrede den politiske magt.



Baggrund for situationen i november 1975 var:

- Uenigheder og modsatte interesser mellem demokraterne, der hidtil havde været forenet – trods mange vaskeligheder – imod det fascistiske-kolonialistiske regimes politik.
- Veltilrettelagte psykologiske og ideologiske angreb mod MFA's revolutionære sektorer ved at identificere dem med PCP.
- Dybe splittelser indenfor venstrekræfterne i MFA.
- Vedvarende indflydelse fra borgerskabets og småborgerskabets ideologi blandt MFA-medlemmerne, såvel som indflydelse fra valgresultaterne til den lovgivende forsamling, til fordel for socialdemokratiske kræfter (PS og PSD).
- De vindende politiske partiers ønske om at modsætte sig de opnåede landvindinger og deres handlinger i regeringsdeltagelsen, i modsætning til deres egne socialistiske programmer.
- Borgerskabets og småborgerskabets indflydelse i flertallet af arbejderklassen og befolkningen.
- Den store indflydelse i befolkningen fra de mest konservative og reaktionære kræfter i kirken.
- Støtten til kontrarevolutionen fra de internationale socialdemokratier, kristelige demokratier og imperialismen.

Ny progressiv grundlov

På trods af denne udvikling blev Grundloven vedtaget i foråret 1976 og stadfæstede følgende landvindinger:

- Indførelse af udvidede frihedsrettigheder, garanterede politiske, civile, kulturelle, faglige og fagforeningsmæssige rettigheder.
- Ødelagde baserne for den statsmonopolistiske kapitalisme og de monopolistiske økonomiske grupper.
- Nationaliserede bankerne og forsikringsselskaberne, produktionens basissektorer, de største transport- og kommunikationsvirksomheder og dannede en solid offentlig sektor, der var afgørende for landets økonomi, markedsreguleringen og udenrigshandelen.
- Gennemførte Landbrugsreformen med ekspropriering af storgodserne og medvirkede til dannelse af kollektive landbrugskooperativer, ledet af landarbejdere og små og mel-

lemstore forpagtere.

- Indførte arbejderkontrol på virksomhederne.
- Vedtog en ny lejelov i landbruget, som reelt overdrog jord og hidtil udyrkede jodlodder til landbefolkningen.
- Forbedrede betydeligt levevilkårene blandt arbejderne generelt og andre lag i samfundet, bl.a. ved at forhøje mindstelønnen.
- Frembragte fremkridtsvenlige ændringer i uddannelsessektoren og øgede betydeligt skolefrekvensen.
- Vedtog et nyt, Nationalt Sygesikringssystem og udviklede kulturen og folkesporten.
- Stadfæstede indledningsvis, at Portugal er et »demokratisk land på vej til Socialismen«.

Ændringer af grundloven kan kun ske med to tredjedels flertal i parlamentet.

Neoliberalistiske regeringer efter 1976

I perioden efter 1976 blev landet regeret skiftevis enten af socialisterne alene (med parlamentarisk støtte fra højrefløjen) eller af højrefløjsregeringer. PCP har aldrig senere deltaget i de efterfølgende regeringer eller ageret parlamentarisk grundlag for de mere eller mindre reaktionære regeringer. Den revolutionære periode i 1974-75 stoppede, og udviklingen af det samfundseje, som skulle herske i produktionen, vareudvekslingen og de samfundsrelationer, de selv skaber, blev sat i stå. Mod sætningerne mellem by og land, mellem intellektuelt og fysisk arbejde og det endelige opgør mellem klasserne udeblev efter den dybe politiske splittelse i november 1975 mellem de progressive sektorer af militæret og de progressive, demokratiske partier. Arbejderklassen fik ikke den nødvendige støtte til at erobre den politiske magt.

I modsætning til den social-økonomisk progressive kurs i grundloven af 1976 blev den gældende politik i praksis – gennem utallige ændringer af grundloven, som betød dybe og væsentlige strukturelle grundlovsændringer – neoliberalisering af de forskellige sektorer af politiske og økonomiske aktiviteter, en udenrigspolitik under stærk indflydelse af EU, USA og NATO, privatisering af de sociale medier, banker og forsikringsselskaber samt diverse industrisektorer og fortsat splid blandt de væbnede styrker. Neoliberalismen fremprovokerede forværringen af ulighederne, og det er én af dens strukturelle karakteristika: stigning i arbejdsløsheden, afindustrialisering, destabilisering af landbrug og fiskeri, forværring af miljøet, merkantilisering af alle sektorer i samfundet, multinationale selskabers fjendtlige overtagelse af økonomiens strategiske sektorer i samarbejde med investeringskonsortier og med økonomisk stærke nationale grupper, forværring af statens sociale og økonomiske funktioner.

Socialisterne (PS) – de portugisiske socialdemokrater – har aldrig haft nogen klassebevidsthed og er dybt antikommunistiske. Ikke engang da de havde flertallet i parlamentet sammen med kommunisterne førte de en socialistisk økonomisk politik. Tværtimod allierede de sig med højrefløjen – PSD og CDS – og

Politiske partier i det portugisiske parlament

PCP: Portugals Kommunistiske Parti, dannet i 1921 og indtil 1974 illegalt. På trods af forfølgelse, eksilering af ledende kadre og fængslinger har partiet altid arbejdet inden for landets grænser og er dybt forankret i arbejderklassen – dets historie er også arbejderbevægelsens historie. Stiftede senere CDU, Den demokratiske Enhedskoalition, som stiller op til lokale, parlaments- og præsidentvalg sammen med De Grønne, økologer og demokrater udenfor partierne. CDU er i dag repræsenteret i parlamentet med knap 10% af stemmerne.

PS: Partido Socialista, dannet i 1973 med støtte fra de store europæiske socialdemokratier med bl.a. Willy Brandt og Oluf Palme i spidsen. PS henter sine vælgere i dele af arbejderklassen, middelklassen og blandt offentligt ansatte. PS er medlem af Socialistisk Internationale. PS har i dag 32% af vælgerandelen i parlamentet.

PSD: Partido Socialdemocrata, dannet den 6. maj 1974 under navnet PPD, Demokratisk Folkeparti; skiftede navn senere. Dannet af liberale fra parlamentet under det fascistiske diktatur og er derfor et liberalistisk parti. Kort efter navneskiftet søgte PSD optagelse i Socialistisk Internationale men fik afslag. Henter sine stemmer i middelklassen og borgerskabet. PSD har i dag 30% af vælgerandelen i parlamentet.

CDS: Det Demokratiske og sociale centrum, dannet den 27. juli 1974 og skiftede navn senere til PP, Partido Popular, Folkepartiet. Konservativt parti, storkapitalens parti. Henter sine vælgere blandt virksomhedsejere, bankdirektører og borgerskabet. CDS har i dag 6% af vælgerandelen i parlamentet.

BE: Venstreblokken, dannet i 2000 af venstresocialistiske, trozkistiske og maoistiske grupper men er i dag et mere parlamentsfikseret og socialistisk parti, der ligner Enhedslisten i Danmark og Syriza i Grækenland, og hvis vælgere før 2000 stemte på CDU/PCP. Partiet henter sine stemmer i dele af arbejderklassen og blandt offentligt ansatte. BE har i dag 10% af vælgerandelen i parlamentet.

PAN: Partiet for Dyr og Natur, dannet i 2011 og har som hovedmærkesag dyre- og naturbeskyttelse. PAN har i dag 1% af vælgerandelen i parlamentet.

førte en neoliberalistisk politik, der tillod en krigerisk, fortsat offensiv mod principperne om social retfærdighed, social lighed og demokratisering af kulturen. De fortsatte angreb efter angreb på revolutionens landvindinger og tillod EU at stille politiske og økonomiske betingelser mod en demokratisk og socialistisk udvikling.

De senere år

I de sidste 4 år – 2011-2015 – dannede højrefløjen (PSD/CDS) regering med over 50% af stemmerne. Resultatet blev katastro-

falt. Den borgerlige regering gennemførte den såkaldte »nødvendighedens politik«, som vi kender fra andre borgerlige demokratier i Europa, med eller uden socialdemokratier i regeringer: uansvarlig økonomisk og social politik med støtte fra monopolkapitalen, som medførte øget arbejdsløshed, nedskæringer i løn og pensioner, privatiseringer, ødelæggelse af landets produktionsapparat og angreb på de landvindinger, som Aprilrevolutionen i 1974 havde skabt. EU krævede omfattende nedskæringer i Portugal til gengæld for lån på 78 milliarder euro, og som følge heraf privatiserede regeringen servilt statslige selskaber i flæng, sænkede offentligt ansattes løn, øgede arbejdstiden, skar ned i pensioner og hævede pensionsalderen fra 65 til 66 år.

Men PSD/CDS gjorde regning uden vært. På trods af mange valglofter i 2011 om at spare de laveste indkomster for betaling af den økonomiske krise gjorde de nøjagtig det modsatte i regeringen. Parlamentsvalget i oktober 2015 førte til højre-regeringens fald, og et nyt flertal opstod bestående af PS, PCP, De Grønne og Venstrebløkken, der tilsammen fik over 50% af stemmerne. Belært af de tidligere dårlige erfaringer med PS som mindretalsregering lykkedes det PCP, De Grønne og Venstrebløkken sammen med PS at lave et fælles regeringsgrundlag, som PS kan støtte sig til som mindretalsregering.

Den nye regerings program udgør en klar satsning på at afvise sparepolitikken og »skabe økonomisk vækst, jobs og

mindre ulighed« og indebærer følgende fremskridt:

- Forhøjelse af mindstelønnen årligt over de næste 3 år og fritagelse af social- og sundhedsydelse for de ansatte, der tjener under mindstelønnen (600 euro/måned).
- Forhøjelse af folkepensionen og straks udbetalinger af fastfrosne pensioner.
- Udbetalinger af alle frosne lønninger for offentligt ansatte allerede i løbet af 2016.
- Genoprettelse af de gamle ferieordninger.
- Genoprettelse af kollektive overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter.
- Flere nationaliseringer af privatiserede offentlige tjenester, herunder metro- og bustrafikken samt flyselskabet, TAP.
- Bedre adgang til sundhed og uddannelser, bl.a. ved at hæve uddannelsesydelserne.
- Nedsættelse af moms på fødevarer.
- Genindførelse af ansattes og fagforeningers rettigheder.
- Ophævelse af forbuddet mod abort.
- Tillade ægteskab for par af samme køn.
- Ny forhandling med EU om tilbagebetaling af ydede lån.
- Bedre dyrebekyttelseslovgivning.
- Genindførelse af samtlige helligdage ophævet i 2012.
- Styrkelse af Arbejdstilsynet.



Fra PCP's 7. kongres i 2004. – Foto: Skub

Klassekamp på et pluralistisk og feministisk grundlag

Det var overskriften, da formanden for Finlands kommunistiske Parti (FKP) Juha-Pekka Väisänen (JP) aflagde beretning på partiets kongres, som fandt sted d. 4. – 5. juni 2016 i Turku (Åbo). Kongressen viste stor opbakning bag partiets linje og genvalgte formanden, her efter hans første formandsperiode.

Af Bjarne Rasmussen, DKP's repræsentant ved kongressen

Solen skinner, og det er lunt, da op mod 200 mennesker samles i et forsamlingshus lidt uden for centrum i Turku, Finlands femtestørste by – indtil 1812 landets hovedstad og i det 13. århundrede og frem landets religiøse center. Byen har været præget af stor handelsvirksomhed og industri, ikke mindst et stort skibsværft. Som så mange andre steder er skibsværftet væk, og byen er i gang med at finde sig et nyt ståsted, hvor uddannelse, kultur og turisme spiller væsentlige roller.

Men de 200 mennesker er her ikke for at se på seværdighederne eller bruge de mange kulturelle tilbud. De er her for at deltage i Finlands kommunistiske Partis kongres. De 100 af dem er valgte delegerede, som repræsentanter for partiets ca. 2.500 medlemmer, men derudover deltager medlemmer af centralkomiteen, af partiets udvalg, folk til de praktiske opgaver og så en række gæster. Deriblandt en række internationale gæster.

Det er ikke tilfældigt. Finlands kommunistiske parti lægger megen vægt på at samarbejde med andre, såvel venstre som grønne kræfter i Finland og internationalt. Det viser sig også ved, at partiet i samarbejde med Europæisk Venstre umiddelbart efter kongressen har indbudt til en konference om udviklingen i Arktis. (Herom i næste nummer af bladet.)

Blandt gæsterne er repræsentanter fra USA's kommunistiske Parti, fra Sydafrikas kommunistiske Parti, fra den Russiske Føderations kommunistiske Parti, Det Estiske Forenede Venstreparti og repræsentanter fra Irak, Palæstina, Iran, Cuba og så



Den hidtidige generalsekretær Heikki Ketoharju ønsker tillykke med valget til (fra venstre) næstformand Miguel López, generalsekretær Petra Packalén og formand Juha-Pekka Väisänen. – 1980'erne
Foto: Forfatteren

så selvfølgelig fra de nordiske landes kommunistpartier: Såvel DKP som KPiD fra Danmark var repræsenteret.

Det nuværende Finlands

kommunistiske Parti blev dannet i 1980'erne som en ud-

brydergruppe fra det daværende Finlands kommunistiske Parti og tog navnet Finlands kommunistiske Parti (samling). Det har i dag ca. 2.500 medlemmer og er repræsenteret i enkelte kommunalbestyrelser og lokalråd, men ikke i parlamentet. Det oprindelige Finlands kommunistiske Parti var i 1990 sammen med andre kræfter på venstrefløjen med til at danne Venstreforbundet. Det gamle kommunistiske parti opløste sig selv i 1992, hvad der i 1997 gav det nye parti mulighed for at tage navnet Finlands kommunistiske Parti tilbage. Venstreforbundet har i dag en vælgeropbakning på ca. 7 %. De to partier, Venstreforbundet og Finlands kommunistiske Parti indgik en valgalliance i forbindelse med det sidste valg til Europaparlamentet og fik en repræsentant valgt. Begge partier er i dag også medlemmer af Europæisk Venstre.

Centralkomiteens beretning og diskussionen på kongressen kom selvfølgelig rundt om mange emner, og kun et par stykker kan blive omtalt her. Det skal nævnes, at kongressen besluttede, at der frem til næste kongres skal arbejdes med udformningen af et nyt program, der skal indeholde partiets analyse af verden og partiets strategi for at skabe forandring frem mod et socialistisk samfund. På baggrund af diskussionerne ser det ud til, at partiets alliancepolitik vil få en fremtrædende placering.

Såvel i formandens beretning som i debatten havde spørgsmålet om bøsser, lesbiske og transpersoners forhold og rettigheder større omfang end det normalt har i kommunistiske partier, svarende til den betydning dette område har i Enhedslisten. På samme måde fyldte spørgsmålet om ligestilling mellem kønne en hel del. Finlands kommunistiske Parti ser sig da også som det vigtigste »regnbueparti« i Finland, hvilket blandt andet har vist sig ved, at det har valgt og genvalgt en formand, som åbent vedkender sig at være bøsse.

Men ellers var beretning og debat præget af emner, som var let genkendelige for en dansker. Finland har indtil april 2015 haft en »regnbueregering« bestående af 6 partier rækkende fra borgerlige partier som Samlingspartiet (konservative) til Socialdemokratiet og Venstreforbundet. Dette samarbejde kunne ikke holde sammen efter valget, og i stedet fik Finland en regering under ledelse af Centerpartiet (svarende til vores Venstre) og med deltagelse af Samlingspartiet (konservative) og De Sande Finner, som er et højrenationalistisk parti. Ikke overraskende har det ført til en skærpelse af nedskæringspolitikken, privatiseringspolitikken og politikken vendt mod flygtninge og immigranter og så videre. Derudover har regeringen lagt op til øget oprustning og yderligere tilnærmelse til NATO. Den tidligere regering var selvfølgelig også præget af den almindelige krisepolitik, som vi kender det fra Thornings regering her i landet.

Både under den tidligere og den nuværende regering har der været demonstrationer og protester mod den førte politik. Aktiviteter som Finlands kommunistiske Parti har deltaget i. Først efter at Venstreforbundet ikke længere er medlem af regerin-





Udsnit af delegerede. – Foto: Forfatteren

gen, er aktivister herfra så småt ved at komme med i aktiviteterne, og det er FKPs mål at inddrage dem endnu mere i kommende aktiviteter

Finlands kommunistiske Parti vurderer, at der er en reel risiko for, at Finland vil opgive sin traditionelle neutralitetspolitik og involvere sig yderligere med USA og NATO, evt. med et fuldt medlemskab af NATO. Noget tilsvarende kan ske i Sverige. Som i Danmark lægger regeringen op til nye militære indkøb af fly og tanks. Samtidig gennemføres militærøvelser tæt på Ruslands grænse bl.a. i samarbejde med USA's militær, og Finland bliver således inddraget i den øgede spænding mellem USA og Rusland. En udvikling det finske folk ikke ønsker, tværtimod viser meningsundersøgelser, at de er imod, at Finland indgår i militære alliancer. Finlands kommunistiske Parti har været en af initiativtagerne til videreudviklingen af »Fredsalarmen« som samler politiske og kulturelle organisationer i Europa i demonstrationer, kampagner og andre aktiviteter for fred, imod krigsspil, militæret, våben og militærbaser, bl.a. ved at afholde en konference i Helsinki i 2015.

Som nævnt er Finlands kommunistiske Parti medlem af Europæisk Venstre, og derfor er dets holdning til EU selvfølgelig et centralt emne. Det fremgik af kongressen, at partiet er modstander af EU, fordi det er krystalklart at en Europæisk Union baseret på de nuværende kapitalistiske strukturer, direktiver og love, som ruinerer folk, naturen og demokratiet, ikke er mulig. De ønsker det erstattet af et andet samarbejdende Europa, som formanden kaldte »Arbejdernes Europa«. Det er et langsigtet mål, så det at snakke om at forlade EU må forbindes med at bryde EU-traktaterne, og endnu mere vigtigt den herskende markedsøkonomi og den kapitalistiske struktur efter partiets opfattelse.

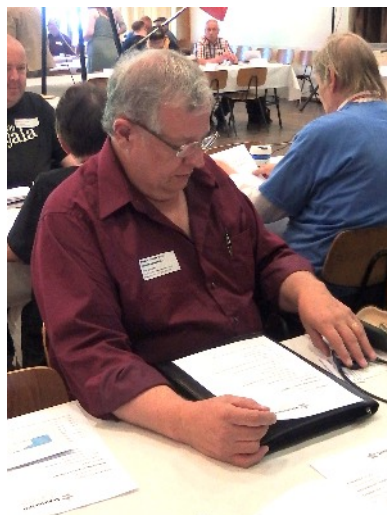
Med bl.a. De sande Finner i regeringen er spørgsmålet om flygtninge endnu mere centralt i Finland end før. FKP slår fast, at regeringens politik fører til yderligere ulighed, fattigdom og racisme. Som i Danmark forringes de sociale ydelser til flygtninge. Herimod slår kommunisterne fast, at hvis der blev skabt lige sociale forhold og sat reelt ind på at integrere flygtninge og immigranter, så vil det føre til færre problemer og større skatteindtægter. Udgangspunktet for FKP er, at folk flygter ikke for ingenting. Hovedårsagen er de krige som imperialisterne og

først og fremmest USA har iværksat, men også fattigdom forårsaget af markedsøkonomien og forringede livsvilkår på grund af klimaforandringer skabt af den rige del af verden er vigtige elementer.

Så SKP mener, at det er vigtigt, at flygtningespørgsmålet alle steder, når det drøftes, sættes i dette perspektiv. Det vil sige, at årsager og værdig behandling skal trækkes frem. Formanden sagde i sin beretning, at flygtninge og nedskæringer reelt har bragt »politik« tilbage på banen. En diskussion om årsagerne fører til kapitalismens ansvar herfor sammen med dem, der har ansvaret for den førte krigspolitik.

Mange på kongressen talte om de forandringer, der er nødvendige. Spørgsmålet var, hvordan disse forandringer kan sættes på dagsordenen, og hvilken rolle SKP skal spille. Dette spørgsmål er selvfølgelig blandt dem, som en ny kongresdiskussion skal udvikle yderligere, men kongressen viste, at der allerede er tydelige sigtelinjer i forhold til hvad der er nødvendigt. Hovedsagelig drejer det sig om at skabe brede folkelige bevægelser på alle de politiske områder, som efter SKP's opfattelse er vigtige for at forandre verden. Det betyder, at medlemmerne opfordres til at engagere sig i vigtige bevægelser mod nedskæringer, for fred, for lokal selvbestemmelse alle steder, hvor de er til stede. Derudover synes der at være enighed om, at det ikke er nok med en national indsats, der skal også lægges vægt på en international indsats. Men formanden understregede, at det ikke er nok med fælles udtalelser og deklarationer, der skal handling og aktiviteter til. Det er bl.a. derfor SKP er aktive i Europæisk Venstre og derfor de har taget initiativ til den førnævnte fredsalarm og til konferencen om Arktis. De er meget åbne for samarbejde mellem alle progressive kræfter i Finland og lægger megen vægt på aktiviteter på det kulturelle område og fredsområdet. De ser også gerne et øget samarbejde med andre finske kommunistiske grupperinger. Der er flere, som er opstået på baggrund af splittelse i de eksisterende partier. Pudsig nok ofte på baggrund af partiernes alliancepolitik, på samme måde som forholdet til Enhedslisten splitter i Danmark.

Mange af talerne slog på, at SKP må blive stærkere, hvis partiet skal kunne løfte sine opgaver. Der skal flere og yngre medlemmer til. Mange steder er der kun ganske få medlemmer i en afdeling og det gør det selvfølgelig svært at fastholde et stabilt liv i partiet og et stabilt aktivitetsniveau. Men flere så



Marc Brodine fra USA's kommunistiske Parti løber sin tale igennem. – Foto: Forfatteren



De international gæster samlet om busten af Lenin. – Foto: Yousif Haddad

også gode muligheder for det i partiets involvering i de mange udenomsparlamentariske aktiviteter, som udvikler sig i disse år, hvor især unge engagerer sig i for eksempel Occupy-bevægelsen.

Efter mange indlæg og en lang dag sluttede kongressens første dag og gav plads til arbejde i de forskellige komiteer, der var nedsat bl.a. til at behandle de 8 forskellige forslag til resolutioner, som var fremlagt. Desværre kun på finsk, så mit indtryk af dem stammer alene fra debatten om dem.

Men dagen var ikke slut for de øvrige delegerede og de internationale gæster. Vi blev fragtet til en koncertsal, som var indrettet i nogle gamle industribygninger, som var malerisk placeret ved floden Auras bred. Det var en koncert med efter formanden J. P. Väisänen vurdering nogle af Finlands førende sangere. De havde udvalgt en buket af folkesange og arbejdersange. De fleste ukendte for mit øre, men fremførelsen understregede at formandens vurdering godt kunne være rigtig. Og så meget sent var der fælles middag for de internationale gæster ledsaget af formanden og andre fra partiets forretningsudvalg. Middagen fandt sted i en restaurant, der hed Skolen, og som tidligere havde været en sådan, og den var stuvende fuld. Det var nemlig sidste skoledag i Finlands skoler, og der er åbenbart tradition for at Turkus lærere denne dag mødtes i »Skolen« og fejrer afslutningen. Hvis det er rigtigt, kan man kun konstatere at Turkus lærere er mange, temmelig unge og meget støjende.

Næste dag havde de internationale gæster fri, mens kongressen diskuterede regnskaber og andre tekniske spørgsmål. Det gav mulighed for en rundtur i Turku, så nu ved jeg at den er bygget på 7 høje, på samme måde som Rom, og at den har en domkirke fra 1200-tallet. Men ikke mindst ved jeg, at Lenin flere gange, mens han var i eksil, opholdt sig i byen i kortere eller længere perioder, og at Leningrad og Turku var venskabsbyer. Det sidste resulterede i, at Leningrad by forærede Turku by en buste af Lenin. En buste som vi også fik lejlighed til at se og nedlægge en blomst ved. Det er da sympatisk at busten er bevaret i modsætning til andre steder som Ukraine og Ungarn. Men måske er de bare glade for statuer og buster her i Turku. I hvert fald kan der et andet sted i byen ses en statue af Mannerheim, som dels var leder af »de hvide styrker« i borgerkrigen 1918, dels var Hitlers allierede i kampen mod Sovjetunionen i 2. Verdenskrig.

Tilbage ved kongressen var det tid til at behandle de 8 resolutioner, som var forelagt kongressen. Det var bl.a. en resolution vendt mod EU's neoliberalistiske politik, en om Finlands vej mod socialisme, og en for fred og mod imperialistiske krige. Den sidste gav anledning til en del debat på grund af en formulering om Rusland. I det oprindelige forslag stod der efter at imperialismens ansvar for den øgede polarisering i verden var slået fast: »På den anden side har Rusland på sin side givet anledning til øgede spændinger på grund af sine operationer på Krim og i Ukraine«. Denne formulering blev trukket tilbage og erstattet med en formulering om, at der også var andre trusler (end imperialismens). Jeg nævner dette fordi det viser, der også andre steder blandt venstreorienterede er usikkerhed om, hvordan man skal forstå Ruslands aktuelle rolle.

En af de øvrige resolutioner handlede om miljøet. En resolution som blev rost fra flere sider. Måske fordi, som en taler fremførte, partiet hidtil ikke havde været særlig aktivt på området. Samme taler mente at resolutionen skulle fastslå at partiet arbejdede for at formindske kødforbruget, fordi kødproduktion bidrager voldsomt til CO₂-udledningen. Det er jo fuldstændig rigtigt, men åbenbart vanskeligt at få med i en resolution.

Som et sidste punkt på dagsordenen blev valgt til centralkomiteen gennemført. Den nye centralkomitee genvalgte J. P. Väisänen som formand. Den valgte to nye viceformænd og en ny generalsekretær (daglig administrativ leder). Med en gennemsnitlig alder på CK-medlemmerne på knapt 50 år er den nye ledelse repræsentativ, men præget af erfaring og nyt blod. Formanden er 50 år, de tre andre er 57 år, 32 år og 32 år.



Cubas ambassadør i Finland Enrique Orta og SKP's formand J. P. Väisänen. – Foto: Forfatteren

Sandhed gror

Af Kaj Munk

Ængstelig og uden ære
har de overgivet landet
selv om ej vi havde hære —
selv om ej vi havde andet,
havde vi i hvert fald NEJ.
Evnede vi ikke håndens,
måtte vi dog evne åndens
sandhedsdyst på ærens vej.

Ængstelig og uden ære
har de overgivet landet.
Drenge, tag dem nu i lære
sig dem, det er noget andet
Danmarks ånd og ungdom vil:
ranke mænd for Danmarks alter,
ikke krøblinge, der halter
i ynkværdigt dobbeltspil.

Ængstelig og uden ære
har de overgivet landet.
Der vil vi vor medskyld bære,
alle blev vi overmandet
af den falske trygheds ly.
Ja, men fortsat at slå følge
ad den vej er blot at dølge
gammel synd og skam med ny.

Danske folk, du må dog ikke
i den store skæbnetime
stå med udtryksløse blikke
i en uansvarlig stime
og agere døv og stum,
uden jubel, uden skælvning
i en underjordisk hvælving
som i et akvarium.

Du må op, må op i dagen!
Det er død, når nu der soves.
Op til vælgen og til vragen!
Liv kan kendes på, der voves
for det hjertets jord.
Lad dem true, arrestere,
ærestjæle, deportere.
Det er sådan, sandhed gror.

Om digtet: Besættelsestidens unge var de sande mønsterbrydere. Studerende, lærlinge, unge fra butik og kontor, ungsvende og arbejdere, det var kernen i modstandskampen. Det er glimrende fanget i Kaj Munks digt. Det er nærliggende at overføre hans appel til nutiden og vores kamp mod en stadig mere snærende Union: »Ængstelig og uden ære har de overgivet landet.«

Nytårsdag 1944 holdt Kaj Munk en tale. Blot få dage efter, den 4. januar 1944, blev han hentet af fem Gestapofolk i præstegården i Vedersø. De førte ham til en plantage ved Silkeborg, hvor Kaj Munk blev skudt.



Linoleumssnit af Jane Muus

Nordisk Kommunistisk Sommerlejr



blev i år holdt i Sverige, nær den langstrakte sø Vättern. Der var ikke deltagere fra DKP; dog kiggede formanden forbi en enkelt dag på vej hjem fra privat ærinde i Stockholm og tog billedet til venstre. Derimod var der en deltager fra Finland, så antallet af arrangerende kommunistiske partier nåede op på fem. Kampen for at forhindre faren for en storkrig på europæisk, herunder nordisk, jord stod højt på dagsordenen. Der var analyser og beretninger fra demonstrationer og fredsmøder under NATO's topmøde i Polen, og diskussionerne på sommerlejren kom i høj grad til at handle om, hvordan de nordiske kommunistiske partier i samarbejde kan styrke kampen for fred mod de åbenlyse krigsprovokationer, NATO-topmødet vedtog, og som sætter de nordiske lande i en farlig situation.

De deltagende partier vedtog den udtalelse, som kan læses her på siden.

Henrik Stamer Hedin

Stop NATO

Som militærmagt for de rigeste vestlige kapitalistiske lande er NATO en krigsalliance til fremme af egne økonomiske og magtpolitiske interesser, der truer menneskeheden. NATO er den militære garant for en verdensorden, hvor 1 % ejer 70 % af verdens formuer.

Efter NATO's fejlslagne krige i Irak, Afghanistan, Libyen og den igangværende krig mod Syrien er Rusland nu udpeget som fjenden. NATO er i gang med en livsfarlig konfrontationslinje, der inddrager de nordiske lande og kan betyde krig på nordisk jord. Ved at oprette og udbygge permanente NATO-baser i Østeuropa med »hurtige indsatsgrupper«, ved militær oprustning og NATO-øvelser tæt på Ruslands grænser og ved bygning af NATO's raketforsvar i Polen og Rumænien forsøger man at retfærdiggøre flere udgifter til krigsforberedende tiltag.

På mødet mellem krigsministrene i NATO i Bryssel februar i år og i Polen denne sommer blev det vedtaget at placere »multinationale enheder« i Østeuropa, at intensive militæralliancens tilstedeværelse i Middelhavet, og at medlemslandene skal forøge sine bidrag til NATO. USA har krævet, at udgifterne for militære styrker i Europa skal øges med 3,4 milliarder US-dollars.

Rusland er ikke en fjende, men presses stadig hårdere af NATO's nye baser i Nord- og Østeuropa.

NATO vil have alle de nordiske lande som allierede, og at de skal deltage i militære øvelser, gå i krig mod Rusland og dække udgifterne.

Vi vil ikke acceptere dette. Sverige og Finland er ikke medlem af NATO. Alligevel er de med i en del af NATO's aktiviteter. Værtskabsaftalen betyder tættere bånd til NATO. Aftalen åbner for udplacering af atomvåben i Sverige og

Finland. Sideløbende planlægges der, at de fem nordiske lande skal have et udvidet militært samarbejde for at imødegå den påståede militære trussel fra Rusland. Forsvarsministrene i Norge, Danmark, Sverige, Finland og Island vil også have et udvidet nordisk militært samarbejde og et udvidet samarbejde med de baltiske lande. Dette er forberedelser til Sveriges og Finlands NATO-medlemskab.

Jo mere kriserne hober sig op i kapitalismen, des mere brutale metoder bruges der for at tvinge profitinteresserne til koncerner, banker og rustningsindustri igennem. Vi ser det i forslaget til en transatlantisk såkaldt frihandelsaftale mellem EU og USA, TTIP og TISA, sideløbende med satsingen på mere militærmagt.

Menneskene i de europæiske lande bliver tabere, når enorme midler på ny skal postes ind i oprustning. I et EU med millioner af arbejdsløse, med lønnedgang, nedbrydning af sociale sikkerhedsnet og velfærd er dette en foragt for arbejderklassens ret til fred og et trygt liv.

Det, der er behov for, er afspænding og samarbejde over grænserne.

Styrk kampen for fred og nedrustning!

Styrk kampen mod nordisk medlemskab i NATO og deltagelse i krigsøvelser!

Fred med Rusland – Nej til krig!

Nordisk Kommunistisk Sommerlejr, Sverige 2016

Sveriges Kommunistiske Parti
Norges Kommunistiske Parti
Kommunistisk Parti i Danmark
Danmarks Kommunistiske Parti
Finlands Kommunistiske Parti

Oversat fra norsk

Uenighedspunkter i sammenslutningsprocessen

Det store stridspunkt?

I debatten om sammenlægning af partierne DKP, KP i D og KP nævnes Enhedslisten i denne omgang (for år tilbage var det vores mangel på et program) som det store stridspunkt. De to andre partier har travlt med at fortælle os (DKP), hvor forkert det er, at det er tilladt vores medlemmer også at være medlem af Enhedslisten. Denne snak har længe overskygget, at der er andre punkter, hvor vi er uenige, og det fører så igen til en opfattelse af, at hvis vi (DKP) bare lige ville ordne det med Enhedslisten, så lå vejen fri til en problemløs sammenslutning.

Når jeg og enkelte andre anfører, at der *er* andre problemer, så affærdiges det som oftest med, at »det ved vi godt«, og så snakkes der videre om Enhedslisten.

Selvfølgeligheder skygger for problemerne

Det minder mig om situationen før valget i 2011, hvor snakken gik om »en anden regering«. Igen var der folk som mig, der anførte, at det ikke var nok med en anden regering. Der skulle også en anden politik til, og det var faktisk vigtigere end et regeringsskifte. Også dengang blev det afvist med et surt: »Ja, det ved vi godt«, »ja det er jo en selvfølge«, og så snakkedes der videre om en anden regering. Som vi fik, men som også i den grad videreførte den nyliberale politik, hvilket vi (alle de, der havde ønsket en ny regering og troede, at en anden politik var en selvfølge – og ikke mindst Enhedslisten) i den grad gik i chok over, at det aldrig rigtig lykkedes at mobilisere for en anden politik. (Ligesom der heller ikke rigtigt blev snakket om, hvad denne anden politik skulle gå ud på.) Og nu sidder vi (danskerne) tilbage med Lars Løkke og uden håb om en anden politik, og den politiske lammelse er udbredt.

Jeg tror, det var Anker Schjerning, der på et tidspunkt nævnte, at det kunne være hensigtsmæssigt med en liste over uenighedspunkter, og her er så mit bidrag til denne liste:

Uenighedspunkt 1: Enhedslisten: Der er ikke tale om dobbelt partimedlemskab, idet Enhedslisten mig bekendt endnu ikke officielt har erklæret sig som et parti. Men uanset dette, så forekommer det mig, at det væsentlige omkring denne dobbeltorganisering må være, hvor ens loyalitet ligger, når der er tale om modstridende interesser parterne imellem. Løsningen på denne uenighed kunne således være, at der blev indført en paragraf i vores (DKP's) love, hvori det fastslås, at man kan være medlem, hvor man vil, men at ens politiske loyalitet forventes at ligge hos partiet.

Uenighedspunkt 2: Demokratisk centralisme: Vores (DKP's) opfattelse er, at den demokratiske centralisme er et organisationsprincip, der udsiger noget om, hvordan beslutninger i partiet træffes, og hvilken gyldighed de har. I andre tider og andre partier (DKP tidligere og KP i D og KP nu) bruges den som et redskab til at forhindre debat såvel indadtil som udadtil.

Uenighedspunkt 3: Den europæiske socialisme: Vi (DKP) hævder, at der var socialisme i Sovjetunionen og i de europæiske lande DDR, Polen, Jugoslavien, Tjekkoslaviet, Bulgarien, Rumænien, Albanien og Ungarn. Og vi mener, at der omkring 1990 fandt kontrarevolutioner sted i disse lande. Vi kalder det kontrarevolutioner, fordi de medførte en genetablering af kapitalismen i disse lande. (Intet sted førte det til en bedre og mere demokratisk socialisme.) En undtagelse var Jugoslavien, hvor imperialismen måtte iværksætte borgerkrig og gribe til militær intervention for at sikre kontrarevolutionen. Det betød, at Jugoslavien – som Sovjetunionen og Tjekkoslaviet – blev splittet op i et antal enkeltstater.

Uenighedspunkt 4: Eksistensen af flere kommunistiske partier i Danmark: Vi (DKP) mener, at der var vægtige politiske grunde til opkomsten af DKP og senere andre kommunistiske partier i Danmark. Og vi mener, at der er vægtige politiske grunde til, at vi ikke bare kan slutte os sammen i ét parti – eller sagt på en anden måde: der er vægtige politiske grunde til, at en sammenslutning ikke er så ligetil. Hvis den bliver presset igennem uden en tilfredsstillende debat af og løsning på de politiske forskelle, så vil resultatet måske nok i en periode være et mindre antal kommunistiske partier i Danmark, men et sammensluttet partis funktion og politiske resultater vil ikke være mærkbart bedre. Det hele kan også vise sig at blive meget værre.

Uenighedspunkt 5: Kommunistiske partier i Danmark: Vi (DKP) anerkender APK (Arbejderpartiet Kommunisterne) som et fuldgældigt kommunistisk parti, og det er en væsentlig indrømmelse fra vor (DKP's) side, at APK ikke indgår i samlingsbestræbelserne. APK har i en længere periode været den ledende kraft i fredsbevægelsen og har ihærdigt understøttet og (forsøgt) igangsat andre folkelige bevægelser og initiativer.

Uenighedspunkt 6: Udgangspunktet for sammenlægningsforhandlingerne: Vi (DKP) anerkender ikke KP i D's og KP's præmis om, at de har ret, og at vi (DKP) skal underordne os dette, f.eks. i sagen om Enhedslisten. Denne præmis er også i modstrid med de to andre partiers egne ord om sammenslutning og sammenslutningsforhandlinger på et ligeværdigt grundlag. Det er ikke ligeværdigt i en sammenslutningsproces at hævde, at en af deltagerne har uret. Og dette er én af grundene til de manglende resultater i sammenslutningsbestræbelserne hvad angår DKP.

Uenighedspunkt 7: En kommunistisk politik med gennemslagskraft i nutiden: I den nuværende situation er det vigtigste at få udviklet en politik, som kan være et holdepunkt for de mennesker, der vender sig mod nyliberalismen. P.t. mangler

dette, og derfor oplever vi (os alle sammen), at disse mennesker strømmer til Dansk Folkeparti, Alternativet og Liberal Alliance (også kaldet de ideologiske partier), som alle arbejder for en løsning inden for systemets rammer. Tilstrømningen til Enhedslisten er klart aftaget efter at det viste sig, at »den anden regering« ikke ville føre en anden politik, og at Enhedslisten alligevel støttede denne regering med begrundelsen om, at »ellers fik vi Lars Løkke«. Nu hvor vi (Danmark) fik den »røde« regering, der proklamerede at ville føre »blå« politik, og som Enhedslisten støttede som det mindste onde, *så* fik vi bagefter blå politik og Lars Løkke. Og som det blev værre under den »røde« regering, så bliver det også værre under den »blå« regering, og det har venstrefløjen og Enhedslisten ikke noget svar på. Ikke så sært, at listen nu satser på EU-parlamentet.

Uenighedspunkt 8: Stalin: I forlængelse af diskussionen om Sovjetunionens »natur« (socialisme eller ej) står diskussionen

om Stalin. Var han garanten for Sovjetunionen og socialismen, eller var det ham, der undergravede socialismen? Eller ligger socialismens politiske problem et helt andet sted og har kun et tidsmæssigt sammenfald med den periode, hvor Stalin stod i spidsen for Sovjetunionen? Den debat mangler vi (DKP internt og partierne imellem), og dermed mangler vi også hele debatten om, hvad det var, der skete omkring 1990.

Uenighedspunkt 9: Kina, Cuba, Vietnam, Cambodia, Nord-korea: Er det socialistiske lande? Hvad er et socialistisk land? Hvilken retning bevæger de sig i? Skal vi (DKP, et »samlet« K-parti) mene noget om det? Skal vi vide noget om det? Også en debat, vi mangler.

Birgit Unnerup

Landsledelsesmøde

Lørdag d. 27. august og søndag d. 28. August 2016
Bogkafeen Frederikssundsvej 64, København NV

Dagsordenen for mødet er ikke fastlagt endeligt, når dette skrives. Men FU overvejer bl.a følgende emner:

- Samarbejde mellem de kommunistiske partier – hvad er situationen efter at KP og KPId har afvist vores forslag til den videre proces?
- Kampen mod EU ovenpå Brexit.
- Præsidentvalget i USA.
- Vurdering af forskellige nationale og folkelige bevægelser – en strategidiskussion.

Desuden skal forberedelsen af seminaret »Marxismen i vor tid« drøftes. Den endelige dagsorden vil kunne ses på www.dkp.dk, når den er fastlagt.

Mødet begynder lørdag kl. 13 og varer til ca. kl. 18, evt. lidt længere. Om søndagen begynder mødet kl. 9 og slutter kl. 15.

Mødet er åbent for alle medlemmer af DKP. Tilmelding skal ske til Gerhard Wehlitz på tlf.: 3063 7118, mail: gewe@live.dk eller til Gitte Thomsen, tlf.: 9813 9681, mail: folket@folketsradio.dk

Vagtskifte

En af de trofaste aktivister, der har bemandet sekretariat og partibutik på Frederikssundsvej i København i åbningstiderne, har ønsket at træde tilbage. Forretningsudvalget ved kasserer Gerhard Wehlitz har personligt takket **Ejner Olgenkjær** for hans mangeårige indsats på sekretariatet. Han afløses af kammerat Luis Monteiro, som vil varetage sekretariatsfunktionen torsdage kl. 13-16.



Ejner Olgenkjær på landsmødet 2007. – Foto: Skub

Mindeord om Flemming Street

Maler Flemming Street døde den 11. maj 2016 efter længere tids sygdom. Han blev 72 år. Flemming blev født 28. maj 1943.

Flemming (eller »Strit« som han kaldte sig) kunne virke som et meget privat menneske, men når man kom lidt tættere på ham, var han både varm og havde humor (nogle gange også sort!). Hans hjerte bankede altid for de små i samfundet, og han var med, når der skulle kæmpes for deres sag.

Politisk var han bestemt til venstre for midten. Han var hele sit voksenliv knyttet til socialismens og kommunismens sag, partiorganiseret og aktiv på forskellige fronter.

Flemming var også meget berejst med ture til fjerne lande.

Flemming havde i tidens løb flere både faglige og politiske tillidsposter. I en periode var han formand for arbejdsløshedsudvalget i Malernes Fagforening København. Her var han med til at organisere kurser og efteruddannelse for sine kolleger. Flemming var selv en dygtig håndværker, hvis viden vi var mange, der nød godt af. Han var bredt fagligt funderet også med god indsigt i andre håndværk end malerfaget.

Som pensionist var Flemming aktivt med i Malernes Seniorudvalg i København. Han havde en stor politisk viden, men også historie, kunst og arkitektur var han hjemme i. I Malernes Seniorklub optrådte han flere gange som guide, f.eks. i Grundtvigskirken, vandring på Nørrebro og i Køge by.

I 2011 blev han formand for Hobbyklubben af 1965, som på det tidspunkt fik navneforandring til Pensionisternes Kulturforening af 1965. Også her satte han sine fingeraftryk.

Flemming var altid meget trofast og ordholdende, stabil og flittig og en god organisator. Han var ligeledes en stor inspirationskilde for nye, yngre kammerater. I Pensionisternes

Kulturforening arrangerede han mange ture til f.eks. Rømermuseet i Vestskov, til Naverhulen i Helsingør, til Stjernelaboratoriet på Bellahøj skole, til Berlin, til Heideruh og til LO-skolens kunstsamling og meget mere. Og Flemming havde mange flere planer i posen. Hans næste store rejseplan med Pensionisternes Kulturforening var turen til Avante Festival i Lissabon, som nu gennemføres til september i år. Desværre uden Flemming, men bestemt i hans ånd.

I 2015 var hans sygdom desværre så fremskreden, at han, altid fremsynet som han var, overlod styringen af Pensionisternes Kulturforening til næstformanden.

Flemming boede i sin sidste tid på Nybodergårdens Plejecenter i Københavns Indre By. Vi er mange, der vil huske ham, som den varme og vidende person, han var.

Ære være Flemmings minde.

Et sidste farvel fra

Malernes Seniorklub og Pensionisternes Kulturforening af 1965



Henrik Stamer Hedin

formand for
Danmarks Kommunistiske Parti
Skub's redaktør
fyldte 70 år den 10. juli

DKP's landsledelse siger
til lykke Henrik! Tusind tak for
din store indsats!

Fredag 26. august holdes
reception og hyggeaften for
formanden med start kl. 16.30
i Nordvest Bogcafé, Frederikssundsvej 64, Kbh. NV

Henriks ønskeseddel: Bidrag -
mærket Henrik - til

Skub III

reg.nr. 1551
kontonr. 5 002 753



En hjertelig tak

for alle modtagne
lykønskninger og hilsener

i anledning af min
70 års fødselsdag
den 10. juli 2016

Henrik Stamer Hedin

Ideen lever

Lars Ulrik Thomsen (red.): *Materialismens filosofi*. Forlaget Populi, 110 sider hæftet, pris ikke oplyst. ISBN 978-87-998732-3-4

Lars Ulrik Thomsen har på sit eget forlag, Populi, udgivet *Materialismens filosofi*, en lille bog på godt hundrede sider. Det er en samling af debatindlæg fra årene 1999-2007, og som sådan skriver den sig ind i en tradition, som forlaget Populi har opbygget. Alle indlæg har stået i nærværende blad og skulle således ikke være ukendte for bladets læsere; men det er jo ikke alt, man husker, og måske er det heller ikke alle, der gemmer bladet, så man kan slå tilbage.

I dette tilfælde er der tale om en polemik mellem L. U. Thomsen selv og et andet af DKP's markante medlemmer, Niels Rosendal Jensen. Også på det punkt ligger bogen i forlængelse af forlagets tradition. Dens værdi som materialesamling ufortalt formindsker det også dens betydning; for hvad L. U. Thomsen og de kammerater, han vælger at kaste sig ud i polemik med, har at sige hinanden, har sjældent interesse ud over øjeblikket og den snævre kreds af involverede. Således heller ikke i dette tilfælde, selv om udgiveren har forsynet bogen med forord og epilog, hvori han forklarer de sammenhænge, polemikken efter hans mening indgår i, og derudover med et længere uddrag af Ovids *Forvandlinger* i Otto Steen Dues oversættelse; hvad meningen er hermed, er ikke umiddelbart indlysende, bortset fra at det forklarer valget af forsideillustration (Rubens' »Phaetons fald«).

Selv om bogens debatindlæg handler om politisk-strategiske spørgsmål i den nuværende fase af DKP's historie (nærmere bestemt den såkaldte »fornyelse«), har Thomsen altså –noget misvisende, må man sige – givet den titlen *Materialismens filosofi*. Lars Ulrik Thomsen taler gerne om og for den filosofiske materialisme, men han tænker helt igennem idealistisk. For ham er det ideerne, der styrer verdenshistorien, og forkerte ideer må bekæmpes med en ildhu og en ihærdighed, der var en bedre sag værdig. L. U. Thomsen tror også selv, han har en bedre sag, for i hans øjne er hans kamp mod »fornyelsen«s vejrmøller en del af klassekampen.

Lars Ulrik Thomsens helt personlige virkelighedsopfattelse fremgår også af forordet, hvor han skriver: »Den kreds i partiets centralkomité, der havde tilknytning til studenterbevægelsen Clarté, organiserede en fraktion i partiet med det formål at afvikle partiets revolutionære grundlag.« Han forklarer det med, at Clarté-bevægelsen (der er international og går tilbage til 1919) »har andre filosofiske rødder end marxismen«. At Niels Rosendal »havde tilknytning til studenterbevægelsen Clarté«, er korrekt, og det skal nok også gælde andre af dem, L. U. Thomsen giver skylden for »fornyelsen« (han nævner ikke andre, så det er svært at sige med sikkerhed). Men generelt var det karakteristisk for Clartés medlemmer, at de blev i partiet, da det store flertal spredtes for alle vinde. Grunden hertil var, at Clarté ikke bestod af lutter velskolede DKP'ere, men af folk fra hele venstrefløj, heraf sikkert også nogle, hvis teoretiske udgangspunkt ikke var marxismen. Det var derfor nødvendigt til stadighed at argumentere for det marxistiske standpunkt, og

det udviklede en ideologisk ro-busthed, som gjorde, at vi ikke faldt for »fornyelsen«. Det var Clartés rolle i den ideologiske kamp i partiet, og den var positiv.

Lars Ulrik Thomsen indleder sit forord med, at der i arbejderbevægelsen »er tradition for, at teoretiske arbejder ofte har polemisk karakter«, og denne tradition vil han gerne videreføre. Det er lykkedes. Men der er jo ingen, der læser Marx, Engels eller Lenin på grund af deres polemik mod Proudhon, Dühring eller Kautsky, selv om underholdningsværdien indimellem er betydelig. Man læser de tre klassikere på grund af de fornyende tanker, der ligger bag deres polemik og peger ud over denne. Sådanne fornyende tanker leder man forgæves efter hos Lars Ulrik Thomsen.

Som sagt har bogen utvivlsomt en vis værdi som materialesamling, og det er vel egentlig også dens formål. Desværre skæmmes den af manglende korrekturlæsning; i ovenstående korte citat fra forordet om Clartés rolle har jeg således tilladt mig at rette to fejl, der burde have været fanget i korrekturen. Det hører vel også til den idealistiske tankegang: Ideen lever uafhængigt af sit sproglige og typografiske udtryk.

Henrik Stamer Hedin

Imperialisme og internationalisme

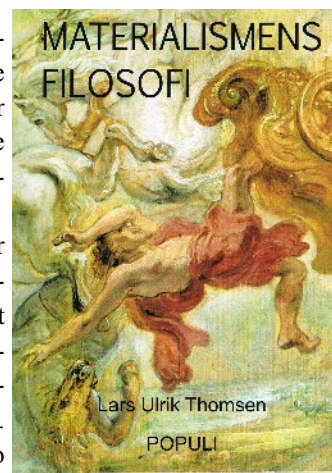
Det nye nr. af *Australian Marxist Review* er netop udkommet og rummer en lang række interessante artikler om kapitalismens og imperialismens udvikling. De australske kommunister formår virkelig at sætte tingene under debat på en konstruktiv måde.

Jeg har fornøjelsen at være repræsenteret med artiklen »Internationalisme – fortid, nutid og fremtid«. Ligeledes har et medlem af CPA, Don Wilson, reageret med et indlæg på min artikel om Lenins imperialisme-analyse i forrige nr.

Lars U. Thomsen

PS. AMR NR. 61 kan ses på dette link.

http://www.cpa.org.au/amr/pdfs/amr061_2016-05.pdf



En farlig mand – hold øje med ham

Justitsminister Pind har med sine udtalelser på Grundlovsdagen om forbuddet mod DKP i 1941 sat sig selv i bås med dem, som dengang uden skrupler brød grundloven for at gøre besættelsesmagten tilfreds.

Det landsforræderiske samarbejde mellem den danske regering og besættelsesmagten og den deraf følgende fængsling af kommunisterne den 22. juni 1941 – i praksis gennemført af dansk politi i nært og venskabeligt samarbejde med Gestapo – fik for mange en dødsdoms virkning. Mordene foregik i KZ-lejrerne – for kommunisternes vedkommende i udryddelseslejren Stutthof i Polen. Men bagmændene sad på Christiansborg!

De ligger, som de har ret, sagde daværende statsminister Stauning og daværende justitsminister Thune Jacobsen om

arrestationerne. Den konservative leder og Mussolini-tilhænger Ole Bjørn Kraft svang sig i forbindelse med vedtagelsen af »Kommunist-loven« i august samme år op til, at »der er ikke plads til den slags tidsler i Danmarks have«.

Dengang gik man til grænsen af grundloven, mener Søren Pind i dag. Man forstår, at denne gang – hvis hr. Pind får magt, som han har agt – vil han ikke have skrupler med at gå skridtet videre – hvis *han* anser det for nødvendigt!

»I dag står vi ved afgrundens rand – i morgen går vi et skridt videre.« Det synes at være den nuværende regerings motto og med den den nuværende justitsminister Søren Pinds.

Hold øje med den mand. Han er farlig for freden, og han er farlig for resterne af det danske demokrati!

For Aktive Antifascister-FIR 2016 og Horserød Stutthof Foreningen
Anton Nielsen og Bodil Enoch

Pressemeddelelse fra Tribunalforeningen 7. juli 2016

I England kunne befolkningen få sandheden frem: Hvordan premierminister Blair på et usandt grundlag førte sit land ind i en ulovlig krig. Chilcot-kommissionen dokumenterer det nu med utallige dokumenter.

Men i Danmark har Venstre blokeret for enhver uhildet undersøgelse, blokeret for domstolsafgørelser, blokeret for en kommissionsundersøgelse og nedsat en narresut af en historikerundersøgelse.

Den danske befolkning må ikke få en officiel kommissionsundersøgelse – og få sandheden at vide – sådan som i England. Vi kræver, at befolkningen får den fulde sandhed om hvordan Danmark på samme måde blev inddraget i Irakkrigen, som har kostet 8 unge danskere livet.

Den danske befolkning har krav på at få oplyst, på hvilket grundlag vi har sendt og fortsat sender danske soldater i krig, og de danske soldater har krav på at vide, hvilke regler der gælder

for moderne krigsførelse, og lære af de erfaringer, som kan uddrages af tidligere missioner.

Tribunalforeningen opfordrer alle danskere til at støtte kravet om en uvildig kommissionsundersøgelse.

Støt Tribunalforeningen – vi undersøger Danmarks krige, når Folketinget ikke vil.

Meld dig ind i Tribunalforeningen. Medlemskab koster 100 kr.

Dokumenter og indmeldelsesblanket findes på www.iraktribunal.dk

Bidrag kan gives via bankoverførsel til Tribunalforeningens konto 5381 - 0254397

Du kan betale via Swipp og via MobilePay på tlf. 30134489

Uddelingsmateriale kan bestilles på info@iraktribunal.dk

Følg Tribunalforeningen på Facebook.

Kontakt: Johan Kirkmand, tlf. 25 78 77 53

Den bornholmske frihedskamp og dens betydning

Terkild Marker har i sidste nr. af *Skub* været så venlig at kommentere min artikel »Bornholms frihedskampe« (*Skub* nr. 1 – 2016). I sit indlæg nedtoner Marker den bornholmske frihedskamp i 1658 med henvisning til Carl Erik Rasmussens bog *Bornholm 1658*.¹

Dette arbejde er et videnskabeligt forsøg på at klarlægge de faktiske begivenheder. Selv om bogen er holdt i et noget embedsmandsagtigt sprog, er der ikke belæg for Markers påstande.

I bogens konklusion skriver forfatteren bl.a. om den bornholmske opstands betydning:

»Ved en vurdering af begivenhederne på Bornholm 1658 synes de på øen udspillede tildragelser ikke at have været uden en vis betydning i andre henseender end de ovenfor i første række betragtede. . .«²



En vignet fra bogen titelblad.

Og senere i samme afsnit:

»At de bornholmske udsendinge overdrog deres land til arv og ejendom til Frederik III og dennes efterkommere medførte formodentlig statsretligt, at denne konge efter tidligere at være blevet suveræn i den kongelige del af Slesvig også hermed kom endnu et skridt videre på den udvikling, der blot et par år senere resulterede i det enevældige kongedømme.

Denne noget særegne stilling inden for kongeriget som kongeslægts arveland, undraget rigsrådets myndighed, har antagelig været medvirkende til det forhold, at Bornholm under fredsslutningen 1660 omtales i en særlig akt.

De bornholmerne ved overdragelsen af øen samtidig bebudede privilegier, i henhold til hvilke disse senere tilstodes en vis fritagelse for visse skatter ligesom en fritagelse for udskrivning

til militærtjeneste uden for øen, havde, om end i uklar form, gyldighed indtil sidste halvdel af forrige århundrede.«³

Det fremgår her at forfatteren tillægger frihedskampen både national og lokal betydning. Noget som kun blev opnået i kraft af den væbnede modstand på øen.

Lars U. Thomsen

¹ *Bornholm 1658* er trykt i to bind, hvor 2. bind er et omfattende kildemateriale.

² *Bornholm 1658*, bd. 1 s. 140, Carl Erik Rasmussen, Bornholms Historiske Samfund 1967.

³ Samme sted s. 141

Enheden mellem venstrekræfterne i Danmark

Omdrejningspunktet for et nyt opsving er evnen til at forbinde kampen mod EU med kampen for demokratiske og sociale rettigheder

Se vi på de store linjer i historien, er det 20. århundrede præget af en vekslen mellem *aktions-* og *reaktionsperioder*.

De mest markante reaktionsperioder i Europa er først og fremmest 1930'ernes fascisme i Tyskland, som begyndte 10 år tidligere i Italien og varede frem til 2. verdenskrigs slutning.

I centrum stod folke- og enhedsfrontens politik som også blev realiseret i Danmark og førte til bruddet med samarbejdspolitikken i august 1943.

Den 5. marts 1946 holdt den tidligere britiske premierminister Winston Churchill en tale på Westminster College i staten Missouri, USA. Den 2. reaktionsperiode begyndte med denne tale, hvor han bebudede en tilbagerulning af kommunismen.

Denne reaktionsperiode varede frem til 1968, hvor ungdomsoprøret i en række lande blev forårsbebuderen for en ny opgangstid for venstrekræfterne.

Den 3. reaktionsperiode, i det 20. århundrede, begyndte med Murens fald i 1989 og den har været uafbrudt frem til i dag. Antikommunismen er ikke aftaget, men snarere tiltaget i årene efter årtusindskiftet.

DKP spillede en afgørende rolle for nedbrydningen af reaktionens indflydelse i *Frihedskampen* 1940-45 og i 1970'ernes kamp for national selvstændighed (kampen mod EF/EU).

Partiet har en righoldig erfaring, når det gælder kampen for at forsvare vores nationale suverænitet og den bør komme til udfoldelse igen. Den vigtigste er, at kampen for demokrati skal forbindes med kampen for løn og arbejdsforhold. Det kan man se ud af alle mødereferater fra den illegale partiledelse under besættelsen.

Denne kamp kan blive en mulighed for at genrejse partiet og rulle reaktionen tilbage. Men DKP kan ikke magte opgaven alene, vi må søge enhedens vej.

Det kræver et udspil over for venstrekræfterne, hvor de



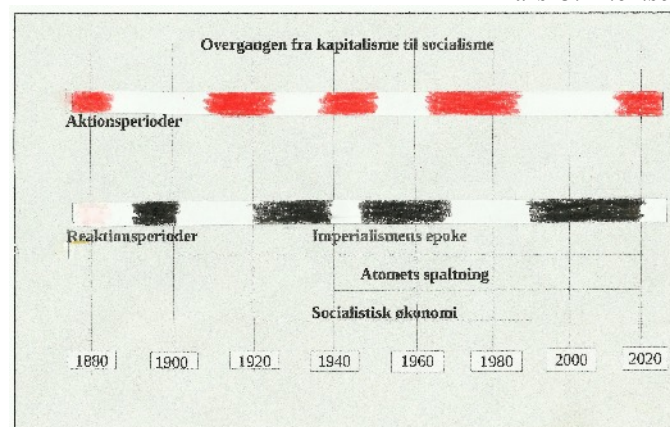
Kampen for at frigøre Danmark fra EU må føres gennem Folkebevægelsen mod EU og føre frem til en ny 5. maj.

sociale og økonomiske krav kædes sammen med den frihedskamp vi står midt i i dag.

Vi kan ikke forvente at få alle kravene indfriet i et bredere samarbejde. Det er heller ikke det afgørende; det primære er at der kommer gang i en *venstrebevægelse* i Danmark, som en modvægt og modmagt til højrekræfternes hærgen.

Derfor haster det med at realisere enheden mellem kommunisterne og andre venstrekræfter i Danmark. Landsledelsen bærer det afgørende ansvar for at den bliver virkeliggjort.

Lars U. Thomsen



Aktions- og reaktionsperioder veksler gennem hele det 20. århundrede.

Hvad sker der i Ukraine?

Danmarks Kommunistiske Parti og Kommunistisk Parti har sammen inviteret en repræsentant for Ukraines Kommunistiske Parti til at komme til Danmark og fortælle om situationen i Ukraine. Det er nu aftalt, at et sådant besøg finder sted i perioden 19. – 23. september 2016.

Af Bjarne Rasmussen, Internationalt Udvalg

Situationen i Ukraine illustreres tydeligt af den måde, suppleringsvalgene til parlamentet er forberedt og gennemført på her i sommer. Valgkommissionen har bl.a. afvist en kandidat, der var opstillet af Ukraines Kommunistiske Parti, mens højrenationale og nynazistiske partier uden problemer får deres kandidater godkendt. Det hører vi ikke om i de dominerende medier i Danmark. Her tages udgangspunkt i den version af situationen og forløbet i Ukraine som er fastlagt af EU og af NATO. På den måde er der tale om et reelt bidrag til øgning af den konfrontation med Rusland, der har været Vestens linje siden statskuppet i Ukraine i februar 2014.

Samtidig er undertrykkelsen af folk og medier, der ikke bare bifalder udviklingen i Ukraine, blevet stadig værre. Bl.a. er vedtaget en »antikommunistlov«, som har ført til, at byretten i Kiev har forbudt Ukraines Kommunistiske Parti, og at en række medier er blevet lukket eller har fået påtvunget en anden linje

og et andet navn. Regeringskritiske folk bliver overfaldet eller arresteret. Sidst er UKPs lokalformand i Kharkiv, Alla Aleksandrovskaia, blevet arresteret alene på en påstand om at hun har overtrådt denne antikommunistlov. Hun holdes indespærret trods manglende beviser og dårligt helbred.

Der er derfor al muligt grund til at få nuanceret billedet af situationen i Ukraine. Det er baggrunden for den invitation, som DKP og KP i samarbejde har sendt til Ukraines Kommunistiske Parti om at komme til Danmark og redegøre for deres syn på situationen. Formålet er selvfølgelig at få denne information så bredt ud som muligt. Vi forsøger at få arrangeret besøg i København, Århus og Aalborg med samtaler med landspressen og den lokale presse og andre interesserede, men ikke mindst med offentlige møder, møder med de to partiers formænd osv. Så alle opfordres til at følge med i, hvad der konkret skal ske og hvornår. Arrangementerne vil blive omtalt i *Arbejderen* dag for dag.

Ukraines kommunistiske Parti har meddelt, at de sender medlem af centralkomiteen og forretningsudvalget **Heorhii Buiko**. I Ukraine er han bl.a. kendt for sin mangeårige indsats i freds- og antifascistbevægelserne. Han er i dag formand for Ukraines Antifascistiske Komite. Han har i flere perioder været medlem af Ukraines Parlament (1998 – 2006). Af profession er han journalist og er bl.a. forfatter til en række artikler om den ukrainske arbejderklassens historie.



Heorhij Buiko på sin plads i parlamentet. – Foto: UKP